

အထီးကျန်ည

ဝင်းငြိမ်း

Lucy De Barbin

And

Dary Matera

(ဒါရီမာတီရာ၏ စကားဦးအမှာ စာ)

ရထားတဲ့သတင်းအစအနက စိတ်ဝင်စားစရာ။ ဒီသတင်းကို ခြေရာကောက်ပြီး

ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ဖော်ပြသင့်တာလည်း အမှန်ပဲ။ ပရက်စလေရဲ့ လူမသိသူမသိ သမီး
တစ်ယောက် ကြောင်း ဖော်ထုတ်ရေး နိုင်မယ်ဆိုရင် ဈေးကွက်မှာ ရောင် :ကောင်းမယ့်
စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်မှာ ပေါ့။ စာအုပ်မထုတ်ဘဲ အခန်းဆက်ရေး ချင်တယ်ဆိုရင်
တင်ပြပုံကောင်းကောင်းနဲ့ ရေး နိုင်မယ်ဆိုရင် မဂ္ဂဇင်းကြီးတွေ စိတ်ဝင်စားနိုင်တယ်။
သူတို့နှစ် ယောက် အချစ်က ဆယ်ကျော်သက်တွေ ရဲ့ ကောက်ရိုးမီး အချစ်မျိုး မဟုတ်ဘဲ
ဖွဲ့မီးလို တငွေငွေ လောင်ကျွမ်းနေတဲ့ အချစ်စစ်၊ အချစ်မှန်ဆိုတော့ မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာတွေ
စိတ်ကြိုက် ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ် လည်း ဖြစ်မယ်။

ရေး ဖို့ သွေးဆောင်ကြည့်တိုင်း သူမက ရှောင်ဖယ်သွားတာချည်းပဲ။ လော့(စ)

အိန်ဂျလီ(စ) မှာ ရှိတဲ့ အဆက်အသွယ်တွေ ရဲ့ ပြောပြချက်အရ သူမဟာ အင်တာဗျူး
အလုပ်ခံရဖို့ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားနေသတဲ့။ စိတ်လှုပ်ရှားကြောက်ရွံ့နေတဲ့ သူမကို နှစ်
သိမ့်ထားလိုက်ရတယ်။ တစ်စွန်းတစ်စ သိထားရတဲ့ ဇာတ်ကြောင်းကို
ပြည်ပြည်စုံစုံသိခွင့်မရခြင်းက စိတ်ပျက်စရာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်သူမက ဒီဇာတ်လမ်းကို
လူသိရှင်ကြား မ ဖြစ်စေချင်လို့ပါဆိုတဲ့ အချက်က သတင်းသမား တစ်ယောက် အနေနဲ့ ပိုပြီး
စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါတယ်။ သူ့ကိစ္စကို ခဏမေ့ထားပြီး တခြားတာဝန်တွေ နဲ့
အလုပ်ရှုပ်နေတုန်း ခြောက်လလောက်အကြာမှာ မိုင်ယာမီက ကျွန်တော့်အိမ်ကို
ဖုန်းဆက်လာပါတယ်။ ဖုန်းဆက်သူက “ဒီဇိုင်းယားရီး”။ ဒီကလေးမ စကားပြောပုံက
သိမ်မွေ့တယ်။နူးညံ့တယ်။ စကားပြောတဲ့နေရာမှာ လည်း သတိထားပြီး ထိန်းပြောနေပုံ
ရပါတယ်။ ဒီဇိုင်းယားရီးက စကားပြောဖို့အတွက် စိတ်ဝင်စားပါတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် အခုတော့
မဟုတ်သေးဘူးလို့ဆိုတယ်။ နောက်ထပ် ဆက်သွယ်ပါဦးမယ်တဲ့။ ဒါဆိုရင် အခြေအနေတွေ
က တော် တော် လေးကောင်းလာပြီးလို့ ဆိုရမယ်။ နောက်ခြောက်လအတွင်း မှာ
ကလေးမလေး အကြိမ်တော် တော် များများ ဆက်သွယ်ပါတယ်။

ဆက်သွယ်လာရတဲ့အချိန်တိုင်း သူမချည်းမေးခွန်းတွေ မေးတာပဲ။

ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ရေးဖို့ စိတ်ကူးထားသလဲ။ ဘယ်မဂ္ဂဇင်းမှာ ပါမှာလဲ စသဖြင့်ပေါ့။ သူ့မေးခွန်းတွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြီး အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ဖြေနေပေမယ့် ဘယ်ပုံစံနဲ့ ရေးရမယ်ဆိုတာ ကိုယ်တိုင်မသိသေးဘူး။ သူ့ကို မေးခွန်းတစ်ခုပြန်မေးလိုက်တော့ ကလေးမက ဘယ်တော့မှ မဖြေပါဘူး။ တစ်ကြိမ်မှာတော့ ဒီဇိုင်းယားရီး ဖုန်းဆက်လာပြီး လာမယ့် ရက်သတ္တပတ်ထဲမှာ အမေရိကန်နိုင်ငံ တောင်ပိုင်းခရီးစဉ်တစ်ခုက အပြန် မိုင်ယာမီမှာ တစ်ထောက်နားဖို့ရှိတယ်။ သူ့ကို အကောက်ခွန်အခန်းမှာ လာတွေ့ နိုင်မလားတဲ့။ သူမပုံစံကို ပြောပြတယ်။ အရပ်မြင့်မြင့် ၊ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် နက်မှောင်တဲ့ ဆံပင်အရှည်နဲ့တဲ့။ ပြီးတော့ ပိုပြီး သိသာအောင် နေကာမျက်မှန်ကိုင်း အဖြူတစ်ဖက် အနက်တစ်ဖက် တပ်ထားမယ်လို့ပြောတယ်။

“ကျွန်မကိုတွေ့ရင် ချက်ချင်း သိမှာပါ။ ကျွန်မက ဖေဖေနဲ့ ရုပ်ချင်းတူပါတယ်” လို့ သူမက ပြောတယ်။

လေယာဉ်က တစ်နာရီ နောက်ကျနေတယ်။ မိုင်ယာမီအကောက်ခွန် အခန်းထဲက ရေးစီးကြောင်းတစ်ခုလို စီးထွက်လာတဲ့ မျက်နှာပေါင်း ထောင်နဲ့ချီပြီး လိုက်ကြည့်ရတယ်။ ခရီးသည် ကိုးဆယ်ကိုး ရာခိုင်နှုန်းလောက်က အနက်ရောင် ဆံပင်တွေနဲ့ တစ်ယောက်မှ ထူးခြားတာမတွေ့ရဘူး။ ဒီဇိုင်းယားရီးနဲ့ လွဲသွားပြီးလို့ ထင်လိုက်ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ သူမ ထွက်ပေါ်လာတယ်။ သံသယ ဖြစ်စရာ လုံးဝမရှိပါဘူး။ သူမ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ပုံစံကလည်း အတိအကျပဲ။ အရပ်မြင့်တယ်တဲ့။ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်နဲ့ဆိုရင် ခြောက်ပေလောက်ရှိတယ်။ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်ပဲ။ နက်မှောင်သန်စွမ်းတဲ့ ဆံပင်ရှည်ကြီးနဲ့။ ဒီဇိုင်းယားရီး သူပုံစံကို ပြောပြတုန်းက အရေးကြီးတဲ့ စကားတစ်ခုကျန်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီစကားက “လှတယ်” ဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။ လူတွေ အများကြီးထဲမှာ ဒီဇိုင်းယားရီးရဲ့ အလှက ထူးထူးခြားခြား ပေါ်လွင်နေတယ်။ ပါးရိုးမြင့်မြင့်ကထူးခြားတယ်။ သူမရုပ်ရည်ကြည့်ပြီး ဘယ်နိုင်ငံသားရယ်လို့ ခွဲခြားပြောဖို့ရာ ခက်ပါတယ်။ လက်တင်လို့ မပြောနိုင်သလို ဥရောပတိုက်သူလို့လည်း မဆိုနိုင်ပြန်ဘူး။ အနီးစပ်ဆုံးပြောရရင် အမေရိကန် အင်းဒီးယန်း အချောစား မိန်းကလေး တစ်ယောက် လို့ပဲ ဆိုရပါလိမ့်မည်။ သူချောပုံကို “ကယ်(လ)

ဗင်ကလောင်း” (အမေရိကန်အလှကုန်ပစ္စည်း ထုတ်လုပ်ရေး လုပ်ငန်း) ကုမ္ပဏီကထုတ်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုနဲ့ တင်စား ပြောရမလိုဘဲ။

အနားကိုနီးလာလေလေ သူ့အလှက ပိုပြီးပီပြင်လာလေပါပဲ။

ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ငေးကြည့်နေမိတယ်။ ကလေးမလေးက ပရက်စလေနဲ့ သိပ်တူတာပဲ။ တူတာမှ ကိုယ်ပွားတစ်ခုလို တူတာမို့ ကြက်သီးမွေးညှင်းတောင်ထသွားမိတယ်။ အနားရောက်လာတော့ သူ့မျက်မှန်ကို သတိထားကြည့်လိုက်မိတယ်။ ကိုင်းက အဖြူတစ်ဖက်၊ အနက်တစ်ဖက်။ ဒါဆိုရင် လူမှာ စရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူးပေါ့။ ဒီဇိုင်းယားရီးနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိတ်ဆက်လိုက်တယ်။ သူမက အစစ အရာရာ နှုတ်လုံလွန်းပါတယ်။ ယုတ်စွအဆုံး သူမရဲ့ ခရီးစဉ်က ဘာအတွက် သွားတယ်ဆိုတာတောင် မပြောပါဘူး။ အဲဒီ အတွက် တော် တော် ကလေး အံ့သြမိတယ်။ တယ်လီဖုန်းနဲ့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ စကားပြောခဲ့ဖူးတယ်။ အင်တာဗျူး အကြောင်းလည်း ဆွေးနွေးဖူးတယ်။ စိတ်ထဲမှာ တွက်ထားတာကတွေ ရင် သူကပဲ ဒီကိစ္စ စပြောလိမ့်မယ့်ပေါ့။

ဒီဇိုင်းယားရီးက အဲဒီ လို မဟုတ်ဘူး။

စာနယ်ဇင်းသမား သက်တမ်းတစ်လျှောက် အတွေ့အကြုံအရ အခြေအနေကို သိလိုက်တယ်။ အင်တာဗျူး လုပ်ခဲ့တဲ့သူပေါင်း နှစ် ထောင်ကျော် ရှိခဲ့ပြီပဲ။ ကလေးမ ကြောက်နေတယ်။ တုန်လှုပ်နေတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ မရေမရာ ဖြစ်နေတယ်။ မေးခွန်းအမှာ တစ်ခု စမေးလိုက်ရင် ချက်ချင်း ထွက်ပြေးမယ့်ပုံစံပဲ။ သူ့ပုံစံကရဲ့ရင်ဟန်ရှိပေမယ့် တကယ်တော့ ရှက်နေတယ်။ ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ အသက် နှစ် ဆယ်ငါးနှစ် အရွယ် မိန်းကလေး တစ်ယောက် ။ စာပေသမား တစ်ယောက် ကတစ်ဆင့် သူဘယ်သူဘယ်ဝါ ဖြစ်ပါတယ်ဆိုတာ အသိပေးရတော့မှာ ဆိုတော့ တုန်လှုပ်နေတာပေါ့။ ဇာတ်လမ်းကို ဘယ်လိုရေး ရမှန်း မသိသေးပေမယ့် လက်ရှိအခြေအနေကိုတော့ ကျွန်တော် ဖြေရှင်းတတ်ပါတယ်။

စကားနည်းနည်း ပါးပါး ပြောကြပြီးတော့ ပိုင်တစ်ခွက်စီ သောက်ကြတယ်။

သူမရယ်ရယ် မောမော ဖြစ်လာအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ ဒီဇိုင်းယားရီး ပုံမှန်အခြေအနေ ရောက်နေပြီ။

“အိုကေ . . . မေးခွန်းတွေ စတော့ . . .

ရုတ်တရက် ကလေးမကပြောလာတော့ လန့်သွားမိတယ်။ ဒီဇိုင်းယားရီးကိုမေးဖို့ မေးခွန်းတွေ တစ်လှေကြီး ပါလာခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ဘက်က အဖြေလုံးဝမရှိဘူး။ သူ့အမေနဲ့ ပရက်စလေတို့ ဆက်ဆံရေး နဲ့ပတ်သက်ပြီး မေးတဲ့ ပထမဆုံးမေးခွန်းဆယ်ခုကို “ကျွန်မ မသိပါဘူး” တို့၊ ပခုံးတွန့်ပြတာ တို့နဲ့ပဲဖြေသွားတယ်။ သူ့အမေနဲ့ ပရက်စလေတို့ ဘယ်မှာ တွေ့ ခဲ့ကြတယ်၊ ဘယ်လိုတွေ့ ခဲ့ကြတယ်၊ ဘယ်လောက်ကြာတဲ့အထိ အဆက်အသွယ်ရှိခဲ့ကြတယ်ဆိုတာလည်း မသိဘူး။ အချုပ်ပြောရရင် သူဟာ ပရက်စလေသမီးပါလို့ ဘာကြောင့် ပြောနိုင်တယ်ဆိုတာတောင် မသိပါဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ ပရက်စလေသမီးပါဆိုတာပဲ ပြောနိုင်တယ်။ အင်တာဗျူး အတွေ့ အကြုံနည်းတဲ့သူ တစ်ယောက် သာ ဆိုရင်တော့ ဒီကောင်းမလေး ညာနေတာလို့ ပြော ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် သက်တမ်းတစ်လျှောက် တွေ့ ခဲ့ဖူးတာပဲ။ ပီပီရီရီလိမ်တတ်တဲ့လူတွေ ကို အလိမ်ဖော်စက် နဲ့အောင်အောင်တောင် ဖြေနိုင်ကြလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ညာနေတယ်ဆိုတာ သိနေတာပဲ။ မေးခွန်းတွေ ကို ချောချောမွေ့မွေ့ဖြေနိုင်အောင် လေ့ကျင့်ထားမယ်။ အမူအရာက ကောင်းမယ်။

ဒီဇိုင်းယားရီးကိုကြည့်ရတာ ဒီလိုလိမ်လည် လှည့်ဖြားနေတဲ့ အမူအရာပုံစံလုံးဝမရှိဘူး။ ပကတိရိုးသားဖြူစင်နေတယ်။ ကျွန်တော် အနေနဲ့ သူ့ကို ဘာကြောင့် ပိုပြီး စိတ်ချသွားသလဲဆို တော့ပရက်စလေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဗဟုသုတသူမှာ နည်းပါးလွန်းလို့ပါပဲ။ လိမ်ချင်တဲ့သူသာဆိုရင် တော့ပရက်စလေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အသေးစိတ် အချက်အလက်ကလေးကအစ လေ့လာပြီး သူဆင်တဲ့ ဇာတ်လမ်းထဲမှာ အကွက်ကျကျ ထည့်ပြောသွားလိမ့်မယ်။ ဒီဇိုင်းယားရီး ကတော့ ပရက်စလေ ဘယ်တုန်းက စစ်မှု ထမ်းခဲ့တယ်ဆိုတာတောင် မသိပါဘူး။ ဒီအချက်က သာမန်စိတ်ဝင်စားသူ တစ်ယောက် တောင် သိနိုင်တာပဲ။ ဒီဇိုင်းယားရီးရဲ့ မွေးနေ့က ပရက်စလေစစ် မှု ထမ်းဖို့ဝင်တဲ့ရက်နဲ့ တော် တော် ကလေး ကပ်နေတယ် ။ အဲဒါတောင် သူမသိဘူး။ သူပြောနေတာ အမှန်တွေ ချည်းပဲ။ သူသိမှုနည်းနည်း ပါးပါးပဲ ကျွန်တော် ကို ပြောနေတယ်ဆိုတာ အမှန်ပါပဲ။

ကျွန်တော် အင်တာဗျူး က ခရီးမပေါက်မှန်း သိတော့ ဒီဇိုင်းယားရီးက ခပ်ဟဟကလေးရယ် ပြီး “အမေနဲ့တွေ့ ဖို့ကောင်းတယ်၊ ဒီမေးခွန်းတွေ ကို အမေပဲ ဖြေနိုင်ပါလိမ့်မယ်” လို့ဆိုတယ်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့အမေကို တွေ့ ချင်တာပါပဲ။ နောက်ထပ်သုံးလ ကြာသွားပြန်ပါတယ်။ ဒီအတောအတွင်း မှာ ဒီဇိုင်းယားရီးနဲ့ သူ့အမေ ဘယ်လို တိုက်ပွဲတွေ နှစ်ကြသလဲတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး။ အမေ ဖြစ်တဲ့ လူစီက ဖြစ်ခဲ့သမျှ ပြည်ပုံးကား ချထားချင်တယ်။ ဒီဇိုင်းယားရီးက တော့ သူ့ဘဝအတွက် အရေး ပါအရာရောက်တဲ့ကိစ္စ ဖြစ်လို့ ဖွင့်ပြောစေချင်တယ်။ ပြောအောင်လည်း တိုက်တွန်းတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ လူစီက ကျွန်တော် ကို ဒါးလက်(စ)မြို့ က Marriot Gorum မှာ ဆုံတွေ့ ဖို့ သဘောတူလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ကို အင်မတန်သေးကွေးပြီး အနက်ရောက်ဆံပင်၊ တောက်ပတဲ့ မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းတွေ ရှိပြီး ဆွဲဆောင်မှု ရှိတဲ့ အမျိုး သမီး တစ်ယောက် နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါတယ်။ သူ့အပြုံး တွေ က တောက်ပပေမယ့် အသက်မပါသလိုဘဲ။ အဲဒါ ပရက်စလေ ရဲ့ ချစ်သူလူစီးပါပဲ။ တွေ့ စပထမနေ့မှာ တော့ ဟိုဟိုဒီဒီလျှောက်လည်ကြရင်း တစ်ယောက် နဲ့ တစ်ယောက် ရင်းနှီးမှု ရအောင် ကြိုး စားပါတယ်။ ဒုတိယနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းမှ လူစီကစ၊ စကားပြောပါတယ်။ စပြီးငိုပါတယ်။ အဲဒီ နေ့က စပြီး လူစီခံစားချက်ကို ရင်နာနာနဲ့ နားထောင်ခဲ့ရတာ နောက်ထပ် လပေါင်းနှစ် ဆယ်ထိပါပဲ။ လူစီအ ဖြစ်က ကြေကွဲဝမ်းနည်း စရာကောင်းသလည်းကောင်းပါတယ်။ အချစ်ဆိုတဲ့ သာမန်စကားလုံးလေး တစ်လုံးကနေ ပေါက်ဖွားလာခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်လမ်းရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ သမီး တစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်။ သမီးရဲ့ ပလက်စလေရဲ့ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှု မှာ မဝေခွဲနိုင်ဘဲ မျှ သိပ်နေခဲ့ရတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် ရဲ့ အဖြေပါ။ သူမဟာ လူငယ်ကလေး တစ်ယောက် နဲ့ ချစ်ခဲ့တယ်။ အောင်မြင်တဲ့သူကို ချစ်ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ လူ တစ်ယောက် ကိုချစ်ခဲ့တယ်။ စူပါစကား တစ်ယောက် ကို ချစ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့နှစ် ယောက် ဆက်ဆံရေး ဟာ အလုံ့ညီညီ တောက်လောင်မှု အဆင့်ထိ မရောက်ခဲ့သလို ဘယ်တော့မှလည်း အေးစက်မသွားခဲ့ပါဘူး။ ဆယ့်ခြောက်နှစ် သမီးအရွယ် ပထမဆုံး အကြိမ် ချိန်းတွေ့ ခဲ့ရာက ပေါက်ဖွား လာတဲ့အချစ်ကို နှစ်

ဆယ့်လေးနှစ် လုံးလုံး ထိန်းသိမ်းရှောက်ထားနိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတော့ လူစီအချစ်က အိပ်မက်ထဲက အချစ်ကို မပုပ်သိုးသွားရအောင် အအေးခန်းထဲမှာ ထည့်ထားတာနဲ့တူတယ်။

လူစီဘဝ အစအဆုံး ပြောပြနိုင်ဖို့ နှစ် , နှစ် အချိန်ယူခဲ့ရပါတယ်။ အသေးစိတ်အချက်အလက် ကလေးတွေ က သူ့နှလုံးသားရဲ့ အနက်ရှိုင်းဆုံး တစ်နေရာမှာ မြှုပ်နှံထားတာ ကြာပြီဆိုတော့ အပြည်အစုံ ဆက်စပ်ယူနိုင်ဖို့အတွက် တစ်စချင်း ဆွဲထုတ်ယူရပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့နှစ် ယောက် တစ်ကြိမ်တွေ့ တိုင်း လူစီခမျာ စိတ်ပန်းလူနွမ်း ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့တာ ချည်းပါပဲ။ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ သားသေတဲ့အမေ၊ ခင်ပွန်းသည်တွေ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့ ဇနီးမယားတွေ ၊ အဓမ္မအကျင့်ခံခဲ့ရတဲ့ မိန်းကလေးတွေ စသဖြင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ ဖြစ်ရပ်မျိုး စုံနဲ့ ကြုံတွေ့ရဖူးပေါင်းများစွာ ကို အင်တာဗျူး လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူစီလို နှလုံးသားတစ်စစီဖဲ့ ခြွေပြောရတဲ့ သူမျိုး နဲ့ တစ်ကြိမ်မှ မဆုံဖူးပါဘူး။

ဒီဇိုင်းယားရီးလိုပဲ လူစီဟာလည်း၊ ပရက်စလေနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူနဲ့ ပတ်သက်တာပဲ ပြောနိုင်တယ်။ တခြားကိစ္စတွေ သူဘာမှ မသိပါဘူး။ သာမန်ပရိတ်သတ်တွေ တောင် သိတဲ့ကိစ္စမျိုး ကိုတောင်မှ လူစီ မသိပါဘူး။ ပရက်စလေတပ်ထဲဝင်တဲ့နေ့ အတိအကျကို လူမသိဘူး။ အစွန်းဆုံးပြောရရင် သူမရဲ့ သွေးအုပ်စု၊ ပရက်စလေရဲ့ သွေးအုပ်စုနဲ့ သမီး ဒီဇိုင်းယားရီးရဲ့ သွေးအုပ်စုကိုလည်းမသိဘူး။ ပရက်စလေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တချို့ စာအုပ်တွေ က လုပ်ကြံလီဆည် ပြီး ရေး ကြတဲ့အကြောင်းတွေ လည်း သူမသိဘူး။ သူသိတာက သူနဲ့ ပရက်စလေရဲ့ ဆက်ဆံရေး ။ ဒါပဲ သူသိတယ်။ သူပြောတဲ့အချက်အလက်တချို့ ကို ကျွန်တော် က ပရက်စလေရဲ့ အရင်းအနှီး လူတချို့ ကို မေးမြန်းတိုက်ဆိုင်ကြည့်တော့ မှန်နေတာတွေ ရတယ်။

လူစီပြောသမျှ အားလုံး အမှန်ချည်းပဲ ဆိုတာ တွေ ရတယ်။

လူစီက သူ့ကို ပရက်စလေက ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ကြောင်း၊ သူ့ဘယ်လောက်ချစ်ခဲ့တယ်ဆို တဲ့အကြောင်းကို ပြောပြရာမှ အသေးစိတ် အချက်အလက်လေးတွေ ကအစ တိတိကျကျ ပြောနိုင် ခဲ့တယ်။ သူတို့နှစ် ယောက် စတွေ့

.ကြတဲ့ ၁၉၅၃ ခုနှစ် ကအစ၊ ၁၉၇၇ ခုနှစ် သြဂုတ်လ (၁၆)ရက်
ပရက်စလေကွယ်လွန်တဲ့နေ့အထိ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

ဒီစာအုပ်ကို ရေး တဲ့နေရာမှာ လူစီက အချက်အလက်အားလုံး အခြင်းမချန် ရေး
စေပါတယ်။ သူ့ကို ထိခိုက်မယ့်ကိစ္စပဲ ဖြစ် ဖြစ်၊ ပရက်စလေကို ထိခိုက်မယ့်ကိစ္စပဲ ဖြစ် ဖြစ်
အားလုံးကို မှတ်တမ်းတစ်ခု ဖြစ်စေချင်တဲ့ သဘောပါပဲ။ ပရက်စလေ ပရိတ်သတ်အနေနဲ့
ကိုယ်တိုင်မေးချင် ကြမယ့် မေးခွန်းအားလုံးကို ဖျက်ဆီးတဲ့ကစ္စ၊ မိန်းမမူပွေတဲ့ကိစ္စ။
ကာနယ်(လ) ပါကားကို ဘာကြောင့် လက်မလွှတ်နိုင်ဘဲ ဖက်တွယ်ထားရသလဲ။ ပါးမြို့
ငွေ့ရှည်ထားတဲ့ လူတစ်စုရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာကြောင့် လက်ထက်ပြီးမှ လျစ်လျူ
ရှုထားခဲ့တာလဲ။ ဒီမေးခွန်းတွေ ကို ပရက်စလေက ဖြေခဲ့တယ်။ လူစီဆိုတာ သူ့အောင်မြင်မှု
မရခင်ကတည်းက ချစ်ခင်စွဲလမ်းခဲ့တဲ့ မိန်းမ၊ သူယုံကြည်အားထားတဲ့မိန်းမ ဖြစ်လေတော့
သူဖြေခဲ့တယ်။ လူစီကတစ်ဆင့် ကျွန်တော် တို့အနေနဲ့ ပရက်စလေရဲ့ အတွင်း စိတ်ကို
သိခွင့်ရနိုင်ပါတယ်။ လူစီအနေနဲ့ ပရက်စလေရဲ့ အနီးကပ်ဆုံး လူတွေ ကိုတောင် မသိနိုင်ခဲ့တဲ့
အချက်အလက်များ နဲ့ ပရက်စလေရဲ့ ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ပုံတူပန်းချီကားတစ်ချပ် ရေး
ဆွဲသလို ရေး နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

လူစီက သူ့နှလုံးသားထဲမှာ စွဲထင်ကျန်ရစ်ခဲ့တာ အားလုံးကို အိတ်သွန်ဖာမှော က်
ပြောပြခဲ့တယ်။ နှစ် ဆယ့်လေးနှစ် တာ ကာလကို အသေးစိတ် ပြောရတာ ဆိုတော့ အချို့
အချက်အလက် တွေ က ခင်ဗျားတို့၊ ကျွန်တော် တို့ မေ့သလို ခုထက်ထိအတိအကျ
ပြောနိုင်သေးပေမယ့် ဘယ်နှစ် ဘယ်ချိန်က ပြောခဲ့တယ်ဆိုတာကိုတော့ သူ
သိပ်မမှတ်မိတော့ဘူး။ ဥပမာအားဖြင့် နှစ် ယောက် ချိန်းတွေ .တဲ့ ဟိုတယ်ရဲ့
ကော်ဇော်အရောင် ၊ ခန်းဆီးအရောင် တို့ကို မှတ်မိပေမယ့် ဟိုတယ် နာမည် ကိုတော့
မမှတ်မိတော့ဘူး။ သူ့ဆီက အပိုင်းအစတွေ တူးဆွဖော်ထုတ်တဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော်
မညာမတာ မေးခဲ့တယ်။ သူကပြောလိုက်၊ ကျွန်တော် က မေးလိုက်နဲ့အတူတူ
အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြရတာ လူပင်ပန်းတာထက် စိတ်ပင်ပန်းမှု က ပိုခဲ့ပါတယ် ။

လူစီပြောတဲ့ စကားအားလုံးမှန်တယ်၊ အမှန်ဘူးဆိုတာကို စိတ်ပညာ

ပါရဂူတစ်ဦး ဖြစ်တဲ့ မိုင်ယာမီ ဆေးတက္ကသိုလ်က စိတ်ပညာပါမောက္ခ Ginette Dreytuss-Diederich (စိတ်ပညာဆိုင်ရာ အရေး ပေါ် ကုသရေး အဖွဲ့ ညွှန်ကြားရေး မူ ၊ Jackson Memorial Hospital ရဲ့ စိတ်ပညာဆရာဝန်လည်း ဖြစ်ပါတယ်) ရဲ့ အဖြေစကားက ကျွန်တော် ကို ရွှင်လန်းတက်ကြွစေခဲ့ ပါတယ်။ သူက . . .

“မိန်းမ တစ်ယောက် ဟာ သူ့ချစ်တဲ့သူနဲ့ အချိန်ကာလတိုတိုကလေးအတွင်း ၊ မှာပဲ ဆုံစည်းခွင့် ရခဲ့တယ်ဆိုရင် ဒီမိန်းမဟာ ဒီကာလတိုကလေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အသေးစိတ် အချက်အလက်တွေ ကို တစ်သက်လုံးတသသရှိနေလိမ့်မယ်။ လူစီရဲ့ ကိစ္စမှာ တော့ ဒီထက်ပိုတယ်။ ဆိုးရွားလှတဲ့ သူ့ဘဝကြီးထဲမှာ ပရက်စလေနေတဲ့ .နေရတဲ့ အချိန်ကာလလေးတွေ ဟာ သာယာကြည်နူးစရာ အချိန်ကလေးတွေ ဖြစ်နေမယ်။ ဘဝမုန်တိုင်းထန်နေတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် က ခဏနားခိုခွင့်ရတဲ့ သာယာကြည်နူးမှု ကို အမြဲအမှတ်တရ ရှိနေမှာ ပေါ့။ အသေးစိတ်မှတ်မိနေတယ်။ ဆိုတာ ကျွန်တော် မအံ့သြပါဘူး။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်မယ်ဆိုတာ မျှော်လင့်ပြီး သားပါ” တဲ့။

ဒီလိုပြောလိုက်လို့ လူစီက သူ့အလိုအလျောက် စိတ်ဝင်တစား ပြောတာလို့တော့ မှတ်ယူလို့မရဘူး။ တချို့ ကိစ္စတွေ ဟာ သူ့အတွက် နာကြည်းစရာကောင်းလွန်းလို့ ဖွင့်မပြောဘဲ ထိန်ချန်ထားတာတွေ လည်း အများ ကြီးရှိတယ်။ ဖွင့်ပြောသမျှ အားလုံး ကတော့ မသားတစ်ခုမှ မပါဘဲ အမှန်တရားတွေ ချည်းပြောသွားခဲ့တာပါ။ သူ့ဖွင့်မပြောတာတွေ ကို ကျွန်တော် ဖော်ထုတ်မေးမြန်းနိုင်ခဲ့ပါသပါတယ်။ ချန်လှပ်ထားတာတွေ ကို အလွှဲသာလို့ ပြောပြရာမှာ သူ့ဘက်က အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်ခံစားရတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ခဲ့ရပါတယ်။ ဖုံးကွယ်ထားတာကို တူးဆွဖော်ထုတ်တတ်တဲ့ စာနယ်ဇင်းသမားရဲ့ ဉာဉ်ကြောင့် နောက်ဆုံးမှာ တော့လူစီ လုံးဝဖုံးကွယ်ထားတဲ့ ကိစ္စအားလုံး မကြွင်းမကျန် ပေါ်လာခဲ့ပါတော့တယ်။

နောက်ဆုံး အံ့သြစရာကောင်းတဲ့အချက်တစ်ခု ပြောပြချင်ပါသေးတယ်။ နာရီပေါင်းများစွာ မျက်ရည်တွေ ၊ နှလုံးသား နာကျင်ပေါက်ကွဲမှု တွေ စတေးပြီး ဒီစာအုပ် ဖြစ်မြောက်ရေး အတွက် ကျွန်တော် နဲ့အတူတကွ လက်တွဲ လုပ်ခဲ့ကြပေမယ့် လူစီနဲ့သူ့သမီး

ဒီဇိုင်းယားရီးတို့ဟာ အကျိုး အမြတ် တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မတောင်းခံခြင်းပါဘဲ။ တကယ်လို့ ဒီအကြောင်းတွေ ကို မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုမှာ အခန်းဆက်ဖော်ပြမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် က စာမူခရမယ်။ လူစီ ကတော့ ကျွန်တော် ဆီက “ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ” ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းပဲ ရလိမ့်မယ်။ ဒီအကြောင်းတွေ အားလုံး ဖော်ထုတ်ပြောရတဲ့ လူစီဘက်က အရင်းအနှီးက ကြီးလှပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ကပဲ လူစီကို လုံးချင်းတစ်အုပ် ရေး ပါလားလို့ အကြံပေးတယ်။ လူစီက ငြင်းပါတယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဒီလိုစာအုပ်တစ်အုပ်ထုတ်လုပ်လိုက်တဲ့အတွက် သူနဲ့ ပရက်စလေရဲ့ ဆက်ဆံရေး အပေါ်မှာ သူ အမြတ်ထုတ်ရာ ရောက်သွားမယ် လို့ထင်နေတယ်။ သားအမိနှစ် ယောက် စလုံးက ပရက်စလေ ကျန်ရစ်ခဲ့ အမွေပစ္စည်း တစ်စုံတစ်ရာကိုမှ မမက်မောတဲ့အပြင် စာအုပ်ထုတ်လို့ရမယ့် ပိုက်ဆံကို ပါစွန့်ကြတယ်။ လောဘနည်းခြင်းဟာ ကောင်းတယ်ဆိုပေမယ့် တစ်သက်လုံး လျှို့ဝှက်လာခဲ့တဲ့ကိစ္စ မပေါ်ပေါက်ဘဲ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် မှာ ဉာဏ်အမျိုး မျိုး နဲ့ လှည့်ပတ်ပြီး လူစီကို သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်း တစ်ထောင့်တစ်ည ပုံပြင်ရှည်ကြီးကို ပြောပြခိုင်း ရတယ်။

နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် တွေ့ လိုက်ရတဲ့ အင်တာဗျူး က ကျွန်တော် ကိုယ်ပေါ်ကို ဗုံးတစ်လုံးပစ် ချလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော် မေးသမျှ ဒီဇိုင်းယားရီး မဖြေခဲ့တာ သူမကိုယ်တိုင် ဘာမှ မသိလို့ဆိုတဲ့ အဖြေထွက်သွားလို့ပါပဲ။ သူမသိတာက သူမဟာ ပရက်စလေရဲ့ သမီး ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ သမီး ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်တစ်ခုပဲသိတယ်။ တခြားဘာမှ မသိဘူး။ လူစီအနေနဲ့ သူ့သမီးကို ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှအကြောင်းတွေ ပုံပြင်ရှည်ကြီးတစ်ခုလို ပြောပြချင်တယ်။ ဒါကြောင့် လည်းနောက်ဆုံး သူဖွင့်ချလိုက်တာပါပဲ။

ကျွန်တော် ကတစ်ဆင့် သူ့သမီး ဒီဇိုင်းယားရီးကို သူမအနေနဲ့ ပရက်စလေနဲ့ ပျော်ခဲ့ရတဲ့ အချိန်လေးတွေ အကြောင်း မှု့ဝခံစားနိုင်သလို သမီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာကြောင့် လျှို့ဝှက်ခဲ့ရတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေ ကိုလည်း ပြောပြခွင့်ကြုံသွားပါတယ်။ နှစ် ယောက် တည်း သိခဲ့တဲ့ဇာတ်လမ်း ကို ပရိတ်သတ်ဆီ ချပြတာလည်း သင့်တော် ပါတယ်။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ ပရက်စလေဟာ ပရိတ်သတ်အားလုံးနဲ့ ဆိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

ယုတ်စွအဆုံး သူ့ဘဝဟာလည်း ပရိတ်သတ်နဲ့ ဆိုင်နေတယ်။ နှစ် ယောက် တည်း သိခဲ့ကြတဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းကို လုံးဝ မပေါက်ကြားစေရအောင် ပိတ်ပင်ထားခဲ့တာလည်း လူစီဆန္ဒကြောင့် ပါ။ ပရက်စလေရဲ့ ဆန္ဒကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ဆုံးမှာ သမီးမွေးလာတော့ ပရိတ်သတ်မပြောနဲ့ ပရက်စလေတောင် သိခွင့်ရမသွားခဲ့ပါဘူး။

ကကယ်လို့ ပရက်စလေသာ သိခဲ့ရင် ကမ္ဘာကို ကြေညာခဲ့မှာ အမှန်ပါ။

*

လူစီဘာဘင်၏ စကားဦးနိဒါန်း

အဲ(လ)ဗစ္စ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေ နဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်မအပြစ်တင် ချင်တာ တွေ အများ ကြီးပါပဲ။ သူနားမှာ ပိုင်းနေတဲ့ သူတွေ ဟာ သူ့ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့ သင့်ကြပေမယ့် သူတို့ကိုယ်တိုင် ကအဲ(လ)ဗစ္စကို ဒုက္ခပေးခဲ့ကြသလို သူ့ကိုယ်သူ ဒုက္ခပေးအောင်လည်း သူတို့က ခွင့်ပြုထားခဲ့ကြ တယ်။ သူကသိပ်ယုံလွယ်တယ်။ ပြီးတော့ စိတ်ထိခိုက် လှုပ်ရှားလွယ်တယ်။ သူ့အပေါ်သစ္စာ ဖောက်သွားကြတဲ့ သူတွေ က သူတို့ထင်တာထက် သူ့ရင်မှာ ပိုပြီး နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ထိခိုက်စေခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။ ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားတဲ့ အဲ(လ)ဗစ္စရဲ့ မိတ်ဆွေတိုင်းက သူ့နလုံးသားကို တစ်ဖုံစီ ခြွေသွားကြသလိုပါပဲ။

ကျွန်မအခန်းကဏ္ဍကို ကျွန်မကခဲ့တယ်။ သူမသိအောင် လျှို့ဝှက် ချက်တစ်ခုထားခဲ့တယ်။ ဒီလျှို့ဝှက် ချက်က ကျွန်မတို့နှစ် ယောက် စလုံးကို ဘဝပျက်လုမတတ် ဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်။

ပျက်စေခဲ့တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။

ကျွန်မ မသိဘူး။

အဲ(လ)ဗစ္စရဲ့ ဘဝနိဂုံး ဆိုးဆိုးရွားရွား အဆုံးသတ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မကြုံ
တင်သိမြင်ခွင့် သာ ရခဲ့ပါရင် သူ့ဘဝ ဒီထက်နည်းနည်း ကလေး အသက်ပိုရှည်လိမ့်မယ်လို့
ကျွန်မထင်ပါတယ်။ တစ်ဖက်က တွေ့ကြည့်ပြန်တော့လည်း သူ့ဘဝ ဒီလို ဖြစ်သွားစေခဲ့တဲ့
အကြောင်းရင်းတွေ ထဲမှာ ကျွန်မကြောင့် လည်း တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ပါကောင်းပါနိုင်ပါတယ်။

ကျွန်မ မသိတော့ပါဘူး။

နောက်ကြောင်း ပြန်တွေ့ကြည့်ရင် ဘာကိုမှ မသိခဲ့ခြင်းက ကျွန်မရင်ကို
ပြင်းပြင်းထန်ထန် နာကျင်စေပါတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာမှာ
ယွင်းခဲ့တယ်ဆိုရင် ဘုရားသခင် ခွင့်လွှတ်တော် မူလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ ကျွန်မဟာ
အဲ(လ)ဗစ္စရဲ့ ဇနီးမယား ဖြစ်လိုခြင်း ထက်ဘယ်အရာကိုမှ ပိုပြီး မလိုလားခဲ့ပါဘူး။
သူ့ကျွန်မကို လက်ထက်ခွင့် ကြိမ်ဖန်များစွာ တောင်းခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျွန်မ တစ်ယောက်
တည်းအတွက်သာ တွေ့မယ်ဆိုရင်တော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လိုက်ဖို့ရာ
အလွယ်ကလေးပေါ့။ အဲဒီလိုလည်း လုပ်ချင်ပါရဲ့ ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မ
ဒီလိုသာလုပ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ထိခိုက်နစ်နာသွားမယ့်သူတွေ အများ ကြီးရှိခဲ့တာ ကိုး။
သူနဲ့အတူနေဖို့ မျှော်လင့်ချက်ကို ကျွန်မဘယ်တုန်းကမှ အလျှော့မပေးခဲ့ပါဘူး။ သူ့ကို
ကျွန်မသိပ်ချစ်တယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တန်ဖိုးထားခဲ့ကြတာ တစ်ခုက နှစ်ယောက် စလုံး
ခုကွတွေ့ရင် ဆိုင်ရတဲ့နှစ် တွေ ၊ ကာလတွေ တစ်လျှောက်လုံး အချစ်ကို အမြဲရှင်သန်အောင်
သိုသို သိပ်သိပ် ထားနိုင်ခဲ့ကြခြင်းပါပဲ။

ကျွန်မ သူ့အနားက ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ကျွန်မပုန်းနေခဲ့တယ်။ ကျွန်မ
သူ့ကို အကာအကွယ်ပေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ကျွန်မတတ်နိုင်တာအားလုံး သူ့အတွက်
လုပ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ခြွင်းချက်တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ အဲ(လ)ဗစ္စ
ကျွန်မကို မချစ်ဘဲနေနိုင် အောင် ကျွန်မ မကြိုးစားခဲ့ခြင်းပါပဲ။ အဲဒါကတော့ ကျွန်မ
မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်မသူ့ကို အရမ်းလို အပ်ခဲ့လိုပါပဲ။

သူဟာ လူတွေ မြင်နေကြတဲ့ “မင်းသား” ဆိုတဲ့ ပုံရိပ်အောက်က ယောက်ျား
တစ်ယောက် ပါ။ မကြောက်မရွံ့ဘဲ ကျွန်မချစ်ခဲ့ရတဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ယောက်ျားပါ။

သူနဲ့မတွေ့ခင်ကဆိုရင် ကျွန်မ သိပ်ကြောက်တယ်။ သူနဲ့တွေ့တော့မှ
နာကျင်ခြင်းဝေဒနာတွေ ပျောက်လွင့်သွားခဲ့တာပါ။ သူဟာ ခိုင်မာတည်ကြည်ပြီး
သူ့ယုံကြည်ချက်တွေ အတွက် အမြဲတမ်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေချာမှု ရှိတဲ့လူပါ။ သူဟာ
ညင်သာတယ်၊ ကြင်နာတယ်၊ သိမ်မွေ့တယ်၊ ချစ်တတ်တယ်။ ကျွန်မဘဝအတွက် သူဟာ
ချစ်သူ ဖြစ်သလို ဘဝတစ်ခုလုံး ပုံပေးခဲ့တဲ့သူလည်း ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

သူ့မှာ အမှာတွေ ရှိခဲ့တယ်။ ဒါကိုတော့ကျွန်မမငြင်းလိုပါဘူး။အဲဒီ
အပြစ်ကလေးတွေ ဟာ သူကောင်းခဲ့တာတွေ နဲ့ယှဉ်လိုက်ရင် အင်မတန်သေးငယ်
သွားပါတယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ဆိုရင် သူ့ကို အပြစ်မြင်လို့တောင် မရတော့ပါဘူး။ သူနဲ့
ပတ်သက်ခဲ့တာတွေ ကို ထုတ်ဖော် တင်ပြခြင်းအားဖြင့် သူ့အပေါ်
မကောင်းမြင်မြင်တတ်ကြတဲ့ သူတွေ အတွက် ကျွန်မတို့ အပြစ်ရှာခွင့် ပေးလိုက်ပါပြီ။
ကျွန်မအတွက် သူလုပ်ပေးခဲ့တာတွေ ၊ ကျွန်မဘဝအတွက် သူဟာ ဘယ်လောက်အရေး
ပါခဲ့တယ် ဆိုတာတွေ ကို လေ့လာကြည့်ရင် သူဟာ တကယ့်ယောကျ်ားကောင်း တစ်ယောက်
ဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာတွေ ရပါတယ်။

သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကျွန်မဘဝအတွက် ပျော်စရာ၊ ကြည်နူးစရာ ၊
အမွေကလေးတစ်ခု ကျွန်မ ရထားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မသမီး ဒီဇိုင်းယားရီးကလေးဟာ
ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်အရ သိပ်လှသလို နှလုံးသားကလည်း လှပါတယ်။ သမီးကိုမြင်တိုင်း သူ့ကို
ကျွန်မ သိပ်သတိရတယ်။ ခုတော့ သမီးက ကျွန်မနှစ် ရှည်လများ ငြင်းပယ်ခဲ့တဲ့သူ
ဘယ်သူလဲဆိုတာ အတိအကျသိချင်နေပြီ။ သမီးအတွက် ကျွန်မစိတ်ပူတယ်။ သမီးက
သူ့အဖေနဲ့သိပ်တူတယ်။ ဘယ်သူ ဘာပြောပြော နားထောင်တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတယ်။
လူတကာကို ယုံလွယ်တယ်။ ရုပ်ရည်ချောမောလှပတဲ့ သမီးမှာ အားနည်းချက် တစ်ခုရှိတယ်။
အဲဒီ အားနည်းချက်က သူ့အဖေပျက်စီးခဲ့ရတဲ့ အားနည်းချက်မျိုး ပဲ။ သူ့အားနည်းချက်
ကလူတွေ က အခွင့်အရေး ယူကြတယ်။ အဲဒါကို ရှင်းပြဖို့ရာ တော် တော် ခက်ပါတယ်။
ဒါပေမယ့် အဲ(လ)ဗစ္စရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေကြတဲ့သူတွေ လည်း ဒါကိုသိကြမှာ ပါ။

တစ်စုံ တစ်ယောက် ကြောင့် ကျွန်မသမီးလေး နာကျင်ခံစားရမှာ ကို

ကျွန်မသိပ်ကြောက်ပါတယ်။ သမီးဘဝမှာ နာကျင်ခံစားခဲ့ရပြီးပါပြီ။
ဒီလိုခံစားရအောင်လုပ်ခဲ့တဲ့သူက ကျွန်မ။ ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာ ကလည်း ချစ်လွန်းလို့ဆိုတာ
သမီးနားလည်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မမျှော်လင့်ပါတယ်။ သမီးအကြောင်း ဘာကြောင့်
အဲ(လ)ဗစ္စကို မပြောခဲ့သလို အဲ(လ)ဗစ္စအကြောင်း သမီးကို ဘာကြောင့် မပြောခဲ့တာဆိုတာ
သမီးနားလည်နိုင်ပါစေလို့ဘုရားသခင်ထံမှာ ကျွန်မ ဆုတောင်း ပါတယ်။ ဒီလိုမပြောခဲ့တာ
သူတို့နှစ်ယောက် စလုံး ကာကွယ်ပေးခဲ့တာပါ။ ကျွန်မ ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာ မှန်တယ်လို့လည်း
ယုံကြည်ထားခဲ့ပါတယ်။

ခုတော့ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ သိပ်မသေချာတော့ဘူး။ မကြာသေးခင်က
ကျွန်မအိပ်မက်မက်တယ်။ အဲ(လ)ဗစ္စက ကျွန်မနဲ့ အတူ ရှိနေပြီး အောင်မြင်ကျော်ကြားမှု
ရအောင် သူ့ဘဝကို ရုန်းကန် ကြိုးစားနေသတဲ့။ ကျွန်မဘဝ ဟိုးအစကို ရောက်သွားပြီး
အောင်မြင်မှု လမ်းစရာနေတဲ့ အဲ(လ)ဗစ္စဆိုတဲ့ လူငယ်လေး တစ်ယောက် ၊ ချိုသာတဲ့အပြုံး နဲ့
ဂစ်တာတစ်လက်ပိုင်ရှင် ကောင်လေး တစ်ယောက် ဘဝကို ပြန်မြင်ယောက် မိတယ်။ သူက
ဖွဲ့ကြီးတယ်။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်ပန်း တိုင်ကို ဘယ်တော့မှ အပျက်မခံတဲ့သူ တစ်ယောက် ။
အိပ်ရာက နိုးလာတော့သူနဲ့ပတ်သက် တာတွေ အများကြီး သတိရလာခဲ့တယ်။ ကျွန်မ
ညတိုင်းမိုးကောင်ကင်က ကြယ်ကလေးတွေ ကို ကြည့်ရင်း သူ့အကြောင်းမတွေ့ဘဲ ကြည့်
ဖြစ်တဲ့ ညရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ သစ်ရွက်ကြွေတွေ ၊ စိမ်းလန်းနေတဲ့ တောင်ကုန်း၊ နွေရာသီ
ဒါတွေ အားလုံးက သူ့ကို သတိရနေစေတဲ့ အချက်တွေ ပါပဲ။ ရေဒီယိုထဲက
သူ့အသံကြားနေရဆဲ ၊ နေရာတိုင်းမှာ သူ့ရုပ်ပုံလွှာတွေ ကပ်ထားကြဆဲ။ ညတိုင်း
ရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ် ဖွင့်လိုက်ရင်လည်း ဘဝမှာ ဘာကိုမှ အလေးမထားဘဲ
ပျော်ရွှင်နေတဲ့ သူ့သီချင်းဆိုဟန် ရုပ်ပုံလွှာတွေ ကို မြင်ရပြန်ရော။ ဒါတွေ မြင်နေရတော့
သူဟာ ခုထက်ထိ ကျွန်မတို့နဲ့ အတူ ရှိနေသလိုပဲ ခံစားရပြန်ပါတယ်။

တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ကျွန်မ တယ်လီဖုန်းလေးက အသံတိတ်နေတာတယ်။
ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ဖုန်းဆက်ပြီး သူ့အောင်မြင်မှု တွေ အကြောင်း အာပါးတရပြောတတ်တဲ့
သူ့အသံ ၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်ပျက်အားငယ်ညည်းညူတတ်တဲ့

သူ့အသံ၊ ဒါတွေ မကြားရတော့ဘူး။ အသေးအဖွဲ့ကိစ္စလေးတွေ ဟာ သူ့ကို အကြီးအကျယ် ထိခိုက်နာကျင်စေခဲ့ပါတယ်။

သူ့ရုပ်ပုံလွှာတွေ ရှင်သန်နေဆဲ ဖြစ်ပေမယ့် အဲ(လ) ဗစ္စ ကတော့ သွားရှာပါပြီ။

ကျွန်မအခုချရေး ပြတော့မယ့် ကိစ္စလေးတွေ နဲ့ပတ်သက်လို့ လူတွေ က ဝေဖန်သုံးသပ် ဆုံးဖြတ်ကြလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်။ သူ့ကျဆုံးချိန်မှာ ကျွန်မ ဘယ်အခန်းကဏ္ဍက ပါဝင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကြည့်ကြလိမ့်မယ်။ ကျေးဇူးပြု၍ နားလည်ပေးကြပါ။ ကျွန်မလုပ်ခဲ့တာတွေ ဟာ သူ့အတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်မယ့် ထင်တာတွေ လုပ်ပေးခဲ့တာပါ။ ကျွန်မအတွက် လုံးဝမဟုတ် ပါဘူး။ ဘယ်တော့မှဆို သူ့ကိုသာ ရှေ့ဆုံးကထားပြီး ကျွန်မ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ။ အထူးသဖြင့် သူ့ပရိတ်သတ် နားလည်စေချင်တယ်။ ပရိတ်သတ်က သူ့ကို ချစ်တာပဲ သိခဲ့ကြပြီး သူ့ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့ တယ်ဆိုတာ မသိခဲ့ကြပါဘူး။ သူကွယ်လွန်သွားတဲ့ အချိန်တုန်းက ဂရေ.(စ)လဲ(န)(ဒ) စံအိမ်ရှေ့မှာ ရောက်နေခဲ့ကြတဲ့ ပရိတ်သတ်တွေ လိုပဲ ခြံအပြင်ဘက်မှာ ပါ။ ပရိတ်သတ်တွေ ရဲ့ ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေ ၊ နာကျင်ကြေကွဲမှု ကို ကျွန်မ မြင်တွေ့ ခဲ့ရပါတယ်။ အားလုံးသူ့ကို တန်ဖိုးထားခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်မနဲ့အတူ မျှဝေငိုကြွေးခဲ့ကြသည်။ အဲဒီ လို ဖြစ်လို့လည်း ကျွန်မနှစ် သိမ့် နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မအတိတ်ဘဝကို ပြန်ပြီးတူးဖော်ရတာ တကယ်တော့ မလွယ်လှပါဘူး။ ဘဝအစိတ် အပိုင်းတချို့ က အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်ပါတယ်။ ဒါတွေ ကို အားလုံးကျွန်မနှလုံးသားထဲမှာ တံခါးပိတ်ထားခဲ့ပါတယ်။ မေ့ထားနိုင်ရင် နှလုံးသားက ဒဏ်ရာတွေ ပြေပျောက်သွားလို့ သွားငြားပေါ့။ ကျွန်မဘဝထဲက အိပ်မက်ဆိုးတွေ က မှိန်ပျံ့ ပိုးတဝါး ဖြစ်ရုံသာ ဖြစ်သွားပြီး လုံးဝ တော့ပျောက်ကွယ်မသွားခဲ့ပါဘူး။ အဲ(လ)ဗစ္စနဲ့ပတ်သက်တာတွေ တွေ :လိုက်ရင် ဟိုတုန်းက ဒီဒဏ်ရာတွေ သက်သာသွားခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ အဲ(လ)ဗစ္စနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ ကပါ အနာတိုးလာ စေသလို ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ သူ့ကို စ,ချစ်ခဲ့တာကနေ ခုထက်ထိ လျော့မ သွားပါဘူး။ ကျွန်မစိတ်ထဲ မှာ သူ့ကိုချစ်တဲ့ အချစ်ဟာ ခုထက်ထိ မပြယ်နိုင်သေးပါဘူး။ သူ့အတွက် ပူဆွေးသော က

ရောက်နေတာကလည်း ၁၉၇၇ ခုနှစ် တုန်းက သူရတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားချိန်မှာ
ခံစားခဲ့ရသလို ခံစားနေရတုန်းပါပဲ။

ခုတော့ မျက်ရည် ခဏခဏ မကျတော့ပေမယ့် ခန့်ခြောက်သွားတယ်ရယ်လို့
မရှိပါဘူး။

ကျွန်မကို ဝေဖန်ကြမယ်ဆိုတာ သိပေမယ့် အမှန်တရားကို
ဖွင့်ပြောရပါတော့မယ်။ ဒီအမှန်တရားကို ပြောပြလိုက်တဲ့အတွက် အဲ(လ)ဗစ္စရဲ့
ပရိတ်သတ်တင် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မသမီးကိုယ်တိုင် လည်း
တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားလိမ့်မယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ ကျွန်မ အဲဒီ လို မလုပ်ချင်ပါဘူး၊
မလုပ်ချင်ဘဲနဲ့ ဘာကြောင့် လုပ်ရသလဲဆိုတော့ ကျွန်မသမီးကို သူ့အဖေနဲ့ ကျွန်မ
ဘယ်လိုပတ်သက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောပြချင်တာတစ်ကြောင်း၊ ကျွန်မလုပ်ခဲ့တာတွေ ဟာ
ဘာကြောင့်ကြောင့် လုပ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ပြောပြချင်တာတစ်ကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။
သမီးအနေနဲ့ တိတိကျကျ သိသင့်တယ်။ ကျွန်မတို့နှစ် ယောက် ရဲ့ ပျော်စရာအချိန်၊
ဝမ်းနည်းစရာ အချိန်၊ ရမ္မက်နဲ့ ဒေါသ၊ ဒါတွေ အားလုံး သိစေချင်တယ်။

သူ့အပြစ်နည်းနည်း ။

ကျွန်မအပြစ်များများ ။

ဒီဇိုင်းယားရီး သမီးလေးရယ် မေမေ ဒီအကြောင်းတွေ ကို ရင်ထဲမှာ နှစ်
ရှည်လများ သိမ်းထားရာက ဖွင့်ပြောလိုက်တာ သမီးကို ချစ်လွန်းလို့ဆိုတာ
နားလည်စေချင်ပါတယ်။ သမီးမသိအောင် မေမေလျှို့ ၇၇ လွန်းလို့ သမီးလေးစိတ်ပျက်ရတဲ့
အကြိမ်တွေ ၊ ဒေါသထွက်ရတဲ့ အကြိမ်တွေ မနည်းတော့ပါလား။ မေမေ နားလည်ပါတယ်
သမီးရယ်၊ ဒါကြောင့် လည်း သမီးကို မေမေက ထူးထူးခြားခြား လေးစားခဲ့တာပေါ့။
သမီးဒေါသနဲ့အတူ အားပွေးထားပါတော့။ ရှေ့ဆက်ဖတ်မယ်ဆိုရင် သမီးအတွက် ခွန်အားရှိဖို့
လိုအပ်လို့ပါပဲ။

အခန်း (၁)

မီးလောင်နေတာကို မှတ်မိတယ်။ အဲဒါ ကျွန်မ ပထမဆုံးမှတ်မိတဲ့အရာပါပဲ။

ကျွန်မအသက် သုံးနှစ် ပဲရှိသေးတယ်။ ကျွန်မတို့ အမျိုး တွေ စုရုံးကြပြီး တိတ်ဆိတ်စွာ နဲ့ ဝက်သစ်ချုပ်ကြီးတွေ အောက်မှာ ရပ်နေကြတယ်။ လူကြီးအချို့က ကျွန်မတို့ရဲ့ သစ်သားအိမ်ကြီး ပတ်ပတ်လည်ကို အရည်တချို့ ဖျန်းပက်နေကြတယ်။ ခပ်ပိန်ပိန် လူတစ်ယောက်က မီးတုတ်တစ်ခုကို ကျွန်မတို့အိမ် ထဲပစ်သွင်းလိုက်ပြီး ခုန်ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ဝှန်းခနဲ မီးထတောက်တဲ့အသံ ကြားလိုက်ရပြီး မီးအပူရှိန်က ကျွန်မပါးနှစ် ဖက်ကို ပူလာစေပါတယ်။ ကျွန်မတို့အိမ်ကြီး မီးလောင်သွားပြီ။ တစ်ယောက်ကမှ ဒီမီးကို ငြိမ်းသတ်ဖို့ မကြိုးစားကြပါဘူး။ ကျွန်မက မေမေ့ခြေထောက်ကို ဖက်ထားရင်း အဝါရောင် မီးတောက်တွေ ကို ကြည့်နေမိတယ်။ အမိပွယ်လည်း နားမလည်ခဲ့ပါဘူး။

အရာအားလုံးဟာ လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့တာပါပဲ။ ကျွန်မမှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ အသံတွေ၊ အရောင် တွေ၊ လူတွေ အားလုံးဟာ ဝိုးတဝါး ထွေပြားနေပါတယ်။ ကျွန်မဖေဖေက ခရီးဝေးကြီးက ပြန်ရောက်လာခါစပဲ ရှိပါသေးတယ်။ သူပြန်ရောက်လာတိုင်း ထုံးစံအတိုင်း မိသားစုတစ်ခုလုံး စုစု ဝေးဝေး စားပွဲကျင်းပကြပါတယ်။ စားသောက်ပြီးတော့ ကလေးတွေ ကို အပေါ်ထပ်သွားခိုင်းကြပြီး လူကြီးတွေက အရက်သောက်ရင်း စကားဆက်ပြောကြတာပေါ့။ ပါတီးပြီးတဲ့အထိ ကျွန်မအိပ် မပျော်သေးပါဘူး။ အသံဗလံတွေ ကြားပြီးရင် ခုန်နေတော့ အိပ်မပျော်ဘူးပေါ့။ အောက်ထပ်ကို ကျွန်မဆင်းလာတော့ ဖေဖေက လှုပ်ကုလားထိုင်တစ်ခုပေါ်မှာ ထိုင်နေတယ်။ ကျွန်မကို မြင်သွားတော့ ပြုံး လိုက်ပြီး လက်နှစ် ဖက် ဆန့်တန်းကြိုပါတယ်။ ပြေးသွားပြီး ဖေဖေပေါင်ပေါ် တက်ထိုင်နေလိုက်တယ်။

ကျွန်မ မမတွေ ပြောခဲ့တာက ဖေဖေနာမည်က “အဲ(လ)ဖရက်ဂျီး ဇက်ဒီဘာဘင်” လို့ခေါ်ပြီး ဖေဖေဟာ အရပ်မြင့်မြင့်နဲ့ မီးခိုးရောင် ဆံပင်ထူထူ၊ မျက်လုံးပြာပြာပိုင်ရှင် လူချော တစ်ယောက် လို့ ဆိုပါတယ်။ အမြဲတမ်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ပြီး ဆု(တ)ကိုလည်း အတွင်း :ခံ ဝေ(စ)ကုတ်အထိ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဝတ်တတ်ပါသတဲ့။ ကုတ်အပေါ်အိတ်ထဲက တွဲ လွှဲကျနေတဲ့ ရွှေကြိုး ကလေးက အတွင်း :အိတ်မှာ ထည့်ထားတဲ့

အိတ်ဆောင်နာရီကြိုး လိုလည်း ပြောပြကြပါတယ်။ အရောင် အသွေး တောက်ပတဲ့ လည်စည်းကို မကြာခဏ စည်းတတ်ပြီး ခူးဆစ်အထိ ရှည်တဲ့ ဘွတ်ဖိနပ်ကို နှစ် ခြိုက် ခဲ့ပါတယ်။ ဒီဘွတ်ဖိနပ်ကို လည်း အရောင် တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေအောင် အမြဲတမ်း ဆေးတိုက်ထားပါတယ်။ ဖေဖေ့ကို ပဲရစ်(စ)မှာ မွေးခဲ့ပြီး၊ ပဲရစ်(စ)မှာ ပဲ ကြီးပြင်းခဲ့ပါတယ်။ ဖေဖေအမျိုး တချို့ ဆိုရင် ပြင်သစ်အစိုးရအဖွဲ့မှာ ထင်ရှားတဲ့သူတွေ ဖြစ်ကြသတဲ့။ ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ် များ မှာ ကျွန်မရဲ့ နှစ် ဖက်သော အမျိုး အနွယ်များ ဟာ အမေရိကားကို ရွှေ့ပြောင်းခဲ့ကြပြီး ဘော်စတွန်မှာ အခြေချနေထိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ ဖေဖေ အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်နီးမှ ဆယ်ခြောက်နှစ် သမီး မေမေ့ကို စတွေ့ ခဲ့တာပါ။ ဖေဖေနဲ့မေမေဟာ တကယ်တော့ ပုံသဏ္ဌာန် အားဖြင့် ဆန့်ကျင်ဘက်တွေ ပဲ။ မေမေက သေးသေးကွေးကွေးကလေး၊ ဖေဖေက ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း ၊ မေမေ့အရပ်က ငါးပေတောင်မပြည့်ဘူး။ မျက်လုံးအပြာရောင် နဲ့ နက်မှောင်တဲ့ဆံပင် တွေ က မေမေ့ခါးကို တောင်ကျော်သေးတယ်။ ဒီဆံပင်အရှည်ကြီးကို ညှပ်တိုင်း မေမေက ရှင်းလင်းပြီးသင့်လေ့ရှိပါတယ်။ လည်တောင်ရှည်ဝတ်ဆံပင်တဲ့နေ့ဆိုရင် မေမေက သူ့ဆံပင်တွေ ကို ဆံညှပ်ကြီးနှစ် ခုနဲ့ ခေါင်းပေါ်ပင့်တင်ထားတတ်ပါတယ်။

ဖေဖေနဲ့မေမေ အိမ်ထောင်ပြုကြတော့ နှစ် ဖက်စလုံးက မကျေနပ်ကြပါဘူး။ မေမေဟာ အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဖေဖေအမျိုး တွေ က ယူဆကြ တယ်။ ဖေဖေတို့က ပြင်သစ်နိုင်ငံ “နိုက်(စ)မြို့ က အဆက်အနွယ်ဆိုတော့ “ပဲရစ်”က ဖေဖေတို့ကို မိန်းကလေး မဝီသသူတွေ လို့ သတ်မှတ်ကြပါတယ်။ ပြီးတော့ အသက်ချင်းက ကွာလွန်းတယ်လေ။ ဘယ်လိုပဲ ပြစ်တင်ကြသည် ဖြစ်စေ ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်က တည်တံ့ခိုင်မြဲခဲ့ကြပါတယ်။ မေမေက သားသမီး(၁၃) ယောက် မွေးခဲ့ပြီး (၇)ယောက် ကတော့ ငယ်ငယ်ကလေးတွေ မှာ ပဲ ဆုံးသွားခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်မက နို့ညှာပေါ့။

အဆက်အနွယ်တွေ ထဲက တစ်ခု ဖြစ်ပြီး ဘော်စတွန်ကနေ ကယ်(လ)မက်တီး၊ လွီစီယားနား ကို ရောက်လာခဲ့ကြပါတယ်။ နယူးအော်လီး(န) (စ) ကနေ မိုင်အနည်းငယ်သာဝေးတဲ့ ပြင်သစ်ရွာ ကလေးပဲ ဆိုကြပါဆို။ ကျွန်မအဘိုးက အမေရိကန်

နိုင်ငံကို ပြင်သစ်အစိုးရက ကိုလိုနီအ ဖြစ် သိမ်းပိုက်လိုက်တော့ လွီစီယားနားပြည်နယ်မှာ အကောက်ခွန်အရာရှိအ ဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖို့ ရောက်လာခဲ့ရက ကျွန်မတို့ အမျိုး အနွယ်တွေ ဆင်းသက်ပေါက်ဖွားခဲ့ကြတာပါ။ ဖေဖေလက် ထက်မှာ မြို့ နယ်မှုး ခဏလုပ်လိုက်သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်တော့ခရီးခဏခဏ ထွက်ရတဲ့ မွေးမြူရေး လုပ်ငန်းကို ပိုစိတ်ဝင်စားတာနဲ့ အလုပ်ထွက်ခဲ့တာပေါ့။

ဖေဖေပေါင်ပေါ်မှာ ကျွန်မတက်ထိုင်တဲ့ညက ဖေဖေအသက်(၇၅)နှစ် ရှိပါပြီ။ ဖေဖေက အရယ်သန်သလို သီချင်းဆိုလည်းကောင်းတယ်။ ပြင်သစ် ဖြစ်ရတာ ဂုဏ်ယူတဲ့အတွက် သူ့ကလေး တွေ အားလုံး အင်္ဂလိပ်စာမသင်မီ ပြင်သစ်စာကို အရင်သင်ယူစေပါတယ်။ အဲဒီ အရွယ်တုန်းက ကျွန်မ ပြင်သစ်ဘာသာစကားသာ တက်သေးပြီး မေမေကလည်း ပြင်သစ်လို အမြဲစကားပြောပါ တယ်။ အဲဒီ ညက ဖေဖေက “သမီးငယ်လေး သမီးဟာ တစ်နေ့ကျရင် မိန်းမချောကလေးတစ် ယောက် ဖြစ်လာပြီး နိုက်တင်ဂေး(လ)ငှက်ကလေးလို သီချင်းဆိုကောင်းလိမ့်မယ်” လို့ပြောပြီး သီချင်းတစ်ပုဒ် ညည်းပါတယ်။ အဲဒီ သီချင်း နာမည် က “ပွဲပြီးတဲ့အခါ” (After the စီall is over)လို့ အမည် ရပါတယ်။ “သမီးဖေဖေနဲ့ အတူတူလိုက်ဆို” တဲ့။ ဖေဖေက အခေါက်ခေါက်ခါခါ ဆိုနေတယ်။ အင်္ဂလိပ်သီချင်း ဖြစ်နေတော့ စာသားတွေ ကို ကျွန်မကြိုး စားဆိုကြည့်နေပါတယ်။ ရုတ်တရက်ပဲ ဖေဖေ ချောင်းတအားဆိုးလာတယ်။ ကျွန်မကို ရေတစ်ခွက် သွားခပ်ခိုင်းတယ်။ မီးဖိုချောင်ဘက် ကျွန်မပြေးပြီး ရေသွားခပ်ပေမယ့် ရေပိုက်ခေါင်းကို ကျွန်မ မမီပါဘူး။ ဖေဖေကို ပြန်ပြောမယ်လို့ ပြေးသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်စုံ တစ်ယောက် က ကျွန်မကို ဆွဲထားလိုက်ပါတယ်။ ခြေထောက်တွေ ကြားကနေ ဖေဖေကို ချောင်းကြည့်တော့ မေမေက ဖေဖေခေါင်းကို ပွေ့ထားပြီး ငိုနေပါတယ်။

ဖေဖေသေ သွားပါပြီ။ နောက်တော့မှ ကျွန်မသိရတာ က ဖေဖေမှာ အဆုတ်နာ ရောဂါ ရှိနေခဲ့တယ် ဆိုတာပါပဲ။ ပြင်သစ်အမျိုး အနွယ်တွေ ရဲ့ အယူအဆအတိုင်း ဒီ ရောဂါ ပိုးမပြန့်ပွားနိုင် အောင်လို့ ကျွန်မတို့အိမ်ကြီးကို နောက်နေ့မှာ မီးတင်ရှို့လိုက်ကြပါတော့တယ်။ ကျွန်မမှာ ဖေဖေကို ဆုံးရှုံးရုံတင် မကပါဘူး။ အိမ်ကိုပါ

ဆုံးရှုံးသွားတယ်။ ကျွန်မတို့ မိသားစုအားလုံး အသည်းနှလုံးမရှိ၊ မေတ္တာတရားခေါင်းပါးလှတဲ့
မေမေဘက်က ဘွားရဲ့ အရိပ်အောက်မှာ ခိုလှုံရပါတယ်။ အဘွားက “နီကီ(စ)” အမျိုး
အနွယ်က။ ပေါက်ဖွားလာတဲ့ ကျွန်မတို့ကို မေတ္တာမရှိပါဘူး။ သံဝါယားကြိုး ခွေကို
ကိုင်လုပ်ထားတဲ့ မျက်မှန်အောက်က မျက်လုံးတွေ က အမြဲအပြစ်မြင်နေတတ်ပါတယ်။
ဘွားဘွား က အမေရိကန်နိုင်ငံရော၊ အမေရိကန်နိုင်ငံသားတွေ ကိုပါ အမြဲမုန်းပါတယ်။
ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု ဝတ်စုံ ဖြစ်တဲ့ အနက်ရောင် ဝတ်ရုံကြီးကို အမြဲဝတ်ထားပါတယ်။
တုတ်ကောက်နဲ့လမ်းလျှောက်ပြီး အဲဒီ တုတ်ကောက်နဲ့ ပဲ အားလုံးကို
လမ်းညွှန်ခိုင်းစေပါတယ်။ ဘွားဘွားက သေတဲ့အထိမုန်းရုံမက ဘူး ဖေဖေသမီး ကျွန်မတို့ကိုပါ
ဆက်မုန်းနေခဲ့ပါတယ်။ ရုတ်တရက်ပဲ ဘာမှအသုံးမကျတဲ့ဘဝ ရောက်သွားခဲ့ကြပါတော့တယ်။

ဖေဖေ အသက်ရှင်တုန်းက တော် တော် ကလေး ချမ်းသာတယ်လို့ ဆိုရပါမယ်။
အိမ်အကြီးကြီးမှာ နေခဲ့ရတယ်။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ အပြည့်အစုံရှိခဲ့တယ်။
ကျွန်မတို့အတွက် လိုအပ်တာ ဘာမှမရှိစေရပါဘူး။ ဖေဖေသေတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဒါတွေ
အားလုံး မီးတောက်နဲ့အတူ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရပြီ။ ဖေဖေချမ်းသာသမျှကို ဘွားဘွားက
လက်ဝါးကြီးအုပ်လိုက်တဲ့အတွက် ကျွန်မတို့ အားလုံး နေ့ချင်းညချင်း ဆင်းရဲမွဲတေသွားပြီပေါ့။
မေမေကို သာမန်အိမ်စေ မိန်းမ တစ်ယောက် လို ခိုင်းစေပြီး ကျွန်မနဲ့ အသက်ငါးနှစ်
အရွယ်ရှိတဲ့ ကျွန်မအစ်မ မေရီတို့ကို ဘော်စတွန်ကို ပို့လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မမောင်နဲ့အစ်မနှစ်
ယောက် ကတော့ ကယ်(လ) မက်တီးမှာ ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်မတို့မိသားစုကို
ဘာကြောင့် ဒီလို ခွဲပစ်လိုက်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မဘယ် တုန်းကမှ သဘောမပေါက်ခဲ့ပေမယ့်
အဲဒီ အရွယ်ကတည်းက ဘွားဘွားက ကျွန်မကို အမုန်းဆုံးဆို တာကိုတော့
ခံစားနားလည်ခဲ့ပါတယ်။ တစ်ခါတုန်းက ဘွားဘွားက “အဖေရော၊ အမေရော
မျက်လုံးပြာရှိပါလျက်နဲ့ညည်းက မျက်လုံးအစိမ်း ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါ
မကောင်းဆိုးဝါးလက္ခဏာပဲလို့” ကျွန်မကို ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။

ဘော့စတွန်မှာ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မနှစ် ယောက် ကို “နီနီကော်ဒီယာ”နဲ့
နေရပါတယ်။ နီနီဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်မတို့ကို ဘယ်သူကမှ ရှင်းမပြခဲ့ပါဘူး။

နောက်မှသိရတာက သူဟာ ဖေဖေညီ တစ်ယောက် ရဲ့ ဇနီး ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာပါပဲ။ ကျွန်မတို့က သူ့ကို “အန်တီနီနီ”လို့ခေါ်ကြပါတယ်။ နီနီက သုံးထပ်တိုက်ကြီးတစ်လုံးမှာ တစ်ယောက် တည်းနေတာပါ။ တိုက်ကြီးက မြင့်လိုက်တာ ကျွန်မ အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်က ကြည့်ရင် မြို့ ထဲက မီးရောင် တွေ ကို မြင်ရပါတယ်။ သာသာ ယာယာနေရပေမယ့် မိသားစုနဲ့ခွဲလာရတဲ့အတွက် ကျွန်မ မပျော်ပါဘူး။

ကျွန်မငါးနှစ် အရွယ်ရောက်လာတော့ ကျွန်မထက် အသက်ကြီးတဲ့အိမ်နီးချင်းမိန်းကလေး တွေ နဲ့ အပြင်ထွက်လည်တယ်။ မြင်းလှည်းကြီးတစ်စီးကို စီးပြီး တောထဲမှာ မနားတမ်း တောပန်းတွေ လျှောက်ခူးကြတာပေါ့။ ကျွန်မက ဖိနပ်ချွတ်ပြီး လှည်းနောက်ပြီးမှာ ခြေတွဲ လောင်းချ ထိုင်နေတယ်။ တခြား မိန်းကလေးတွေက သူတို့ စိမ်းပြေးတမ်းကစားနေတုန်း ကျွန်မအဲဒီ မှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်နေဖို့ ပြောထားကြတယ်။ လှည်းပေါ်မှာ ထိုင်နေရတာ ပျင်းလာတာကြောင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိတဲ့ ဗွက်ထဲခုန်ချဖို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ မြေကြီးပေါ် ရောက်သွားတော့ ကျွန်မခြေထောက် တအားနာသွားကာ ခံစားလိုက်ရပါတယ်။ ပြန်ထတော့ ကျွန်မခြေထောက်က သွေးတွေ ထွက်နေတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေ ပြေးလာကြပြီး ကျွန်မ မငိုအောင် ချောကြပြီး ဒီလို ဖြစ်တာကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောနဲ့လို့ပိတ်ထားကြတယ်။

နောက်ထပ် လပေါင်းတော် တော် ကြာလာတဲ့အထိ ခြေထောက်က အနာက မသက်သာဘဲ ဆိုးသထက် ဆိုးလာပါတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေ ကလည်း ဘယ်သူမှ မပြောပါနဲ့ လို့ တားမြစ်နေကြ တုန်းပဲ။ ကျွန်မကလည်း သူတို့စကားနားထောင်ပြီး နာတာကို ကြိတ်ခံနေခဲ့ပါတယ်။ သိပ်မကြာခင် မှာ ဘဲ အန်တီနီနီက ကျွန်မဟာ အသက်ငယ်လွန်းပြီး အမေနဲ့ခွဲနေရတာ ကို စိတ်ထိခိုက်လွန်းနေ တယ်ဆိုပြီး မေမေ့ဆီ ပြန်ပို့ပေးခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ အရမ်းပျော်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ခြေထောက်က နာနေတာကြောင့် ပျော်သင့်သလောက် မပျော်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ကမလက်မြို့ ကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ကျွန်မ ကွန်ဗင့်ကျောင်း တက်ရပါတယ်။ ခြေထောက်က နာတော့ ထော့ကျိုး ဖြစ်နေတာပေါ့။ တော် တော် လေး ရက်ကြာလာတော့ အဲဒီ ခြေထောက်က ရောင် ကိုင်းလာတာမို့ ရှူဖိနပ်တောင်

စီးလို့မရတော့ပါဘူး။ တခြားကလေးတွေ က ကျွန်မကို ခြေထောက်မသန်တဲ့ကလေးလို့ အောက်မေ့ပြီး အပေါင်းအသင်းမလုပ်ကြပါဘူး။

အပေါင်းအသင်းမရှိတော့ ကျွန်မက ကျောင်းစာကိုပိုပြီး ဂရုစိုက်ပါတယ်။ စာကိုပဲ ဖိကြိုး စား လို့ဆုတွေ ဘာတွေ တောင် ရလာတယ်။ အင်္ဂလိပ်စာလိုက်နိုင်အောင် ပိုပြီးကြိုး စားတယ်။ ဒါပေမယ့် အပေါင်းအသင်းမရပါဘူး။ ခြေထောက်ကြောင့် ပဲဆိုတာ ကျွန်မသိလာပါတယ်။ နာကျင်သမျှကို ကြိတ်မှိတ်ခံခဲ့ပါတယ်။ ဘော်စတွန်က ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတွေ အပေါ် ထားခဲ့တဲ့ ကတိမဖျက်ချင်လို့ ပါ။ ကျွန်မကြောင့် သူတို့ဒုက္ခမရောက်စေချင်ပါဘူး။

ကျွန်မအဖေဘက်က တော် တဲ့ဦးလေး “ဂေါ်ဖရီဘယ်လီဗူးဒီဘာဘင်” မမျှော်လင့်ဘဲ တစ်နေ့မှာ ပြင်သစ်ကနေ ရောက်လာပါတယ်။ ဦးလေးက ပျော်ပျော်နေတတ်သူ ဖြစ်ပြီး ဖေဖေနဲ့လည်း ရုပ်တော် တော် တူပါတယ်။ မတူတာက ဦးလေးရဲ့ ဆံပင်တွေ က နက်မှောင်ပြီး နပန်းဆံတွေ ကလည်း ထူထူကြီး ဖြစ်နေတာပါ။ ဦးလေးက ဆရာဝန်ဆိုတော့ ကျွန်မခြေထောက်အ ကြောင်းပြင်သစ်စကားနဲ့မေးပါတယ်။ ဦးလေးကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး လှည်းပေါ်ကခုန်ချစဉ် ရွံ့ဗွက်ထဲ ကျခဲ့ရက ဖြစ်ပျက်သမျှ ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ ဦးလေးက ကျွန်မ ဒဏ်ရာ အမာရွတ်ကို စစ်ဆေးကြည့်ပြီး အထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုရှိနေတဲ့အတွက် ခွဲထုတ်ဖို့ ပြောပါ တယ်။ ကျွန်မကို ဘော်စတွန် ပို့ပေးဖို့နဲ့ ခွဲစိတ်ကုသပေးမယ်လို့ မေမေ့ကို ပြောတယ်။

ကျွန်မခြေထောက်ကို ဦးလေးခွဲထုတ်လိုက်တော့ ဆူးတစ်ချောင်း စူးဝင်နေတာ ထွက်လာပါ တယ်။ ဒီဆူးက လှည်းပေါ်က ခုန်ချလိုက်တုန်း ကတော့ ခြေမနားမှာ စူးဝင်သွားခဲ့တာပါ။ နှစ် တွေ ကြာလာတော့ခြေဖဝါး အလယ်နားလောက်အထိ တဖြည်းဖြည်းရွေ့လာတယ်။ ဦးလေးက ဒီ လောက်ဆူးကြီးဝင်သွားတာတောင် ပိုးမဝင်တာ၊ ကျွန်မခြေထောက်ကို မဖြတ်လိုက်ရတာ တော် တော် ထူးဆန်းတယ်လို့ပြောပါတယ်။ ကျွန်မ အရမ်းဝမ်းသာသွားတယ်။ အနာပျောက်သွားတာ ထက်ရှုး ဖိနပ် ပြန်စီးနိုင်တော့မို့ပါ။ ခုဆိုရင် ကျွန်မဟာ သာမန်ကလေးတွေ လို ဆော့ကစားနိုင်သွား ပြီ။ သူများ တွေ

ကြဉ်ထားခံရတဲ့ဘဝကလည်း လွတ်ပြီပေါ့။ နာကျင်ခြင်း၊ ရက်ရွံ့ခြင်းတွေ က ကင်းဝေးသွားတာနဲ့အမျှ ကျွန်မအလှဟာလည်း ပွင့်လန်းလာပါတော့တယ်။ မကြာခင်မှာ ဘဲ ကျွန်မ မှာ အပေါင်းအသင်းတွေ အများ ကြီး ရလာခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မအမေ ကတော့ အိမ်စေမကြီး တစ်ယောက် အ ဖြစ် အိမ်တကာလှည့်ပြီး သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပေးရတာ တို့၊ ပြတင်းပေါက်တွေ ဆေးကြောပေးရတာ တို့ လုပ်နေရဆဲပါ။ မေမေ့ခမျာ ရိုးပေါ် အရေတင် ဖြစ်နေရှာပြီ ၊အိမ်ပြန်ရောက်လာရင် အမေမောပန်းနွမ်းနယ်နေပြီ၊ မေမေ့မျက်နှာမှာ အပြုံး ဆိုတာ မတွေ့ ရတော့ဘူး။ ခက်တာက မေမေက အင်္ဂလိပ်စကား မပြောတတ်တော့ သူ့အတွက် အလုပ်အကိုင်အခွင့်အလမ်းက ပိုပြီး နည်းပါးတာပေါ့။ ဖေဖေနောက်ဆုံးပြောသွားခဲ့တဲ့ စကားက ကျွန်မရင်ထဲမှာ စူးနစ်နေတယ်၊ သီချင်းဆိုကောင်းတဲ့ မိန်းမချောကလေး ဖြစ်လာမယ် ဆိုတာလေ၊ မေမေ့ကို ကူညီပေးနိုင်ဖို့အတွက် ကျွန်မ အောင်မြင်မှု လိုချင်လှပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ နေ့တိုင်း သီချင်းဆိုလေ့ကျင့်တယ်။ အော်ပရာသီချင်းတွေ ကနေ ခေတ်ပေါ် သီချင်းများ အထိ လေ့လာခဲ့ပါတယ်။ အသံကို ထိန်းချုပ်နည်း Tonesပြောင်းနည်းတွေ ကျွန်မလေ့လာတယ်။ ကျွန်မ ဆယ့်တစ်နှစ် သမီးအရွယ်ရောက်တော့ ကျောင်းက သီလရှင်တွေ က “ပါဒူးဝါး” က စိန့်အန် ထော်နီလိုဒေါ်တဲ့ အလွန်တစ်ရာလှပတဲ့ ဘုရားကျောင်းမှာ သီချင်းဆိုခိုင်းပါတယ်။ လူထုပရိတ် သတ်ကြီးရှေ့မှာ လက်တင်ဘာသာနဲ့ ဆိုပရာနိုသံစဉ်တွေ ကို ကျွန်မ တစ်ယောက် တည်း ဆိုပြခဲ့ရပါ တယ်။

တစ်နေ့တော့ ကျွန်မတို့ ကျောင်းအုပ် မယ်သီလရှင်ကြီးကို ကျွန်မအဘွားက လာတွေ့ သွား တယ်လို့ပြောပါတယ်။ သီလရှင်ရဲ့ ပြောစကားအရ ကျွန်မဟာ မကြာမီမှာ ဘဲ ဒီကနေ တခြားကို သွားရမယ်ထင်တယ်တဲ့။ ကျွန်မမယ့်ပါဘူး။ နေရာတစ်ခုမှာ ကျွန်မ အခြေကျနေမှ တခြားကို ကျွန်မမသွားချင်ပါဘူး။

အိပ်ပြန်ရောက်တော့ ပါတီပွဲတစ်ခုက စနေပါပြီ။ တစ်အိမ်လုံး သူစိမ်းတွေ ပြည့်နေတာပဲ။ အများ စု ကတော့ ယောကျ်ားတွေ ပါ။ ဝတ်ကောင်းစားလှဝတ်ထားတဲ့ အမျိုး သမီးကြီး တစ်ယောက် က သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်လာပါတယ်။ သူ့ကို အန်တီဗစ်တီးရီးယားလို့

ခေါ်ပါတယ်တဲ့။ ညစာစားပွဲ ပြီးတော့ကျွန်မကို သီချင်းဆိုခိုင်းပါတယ်။ ဒါ ကတော့ အိမ်မှာ ပါတီပေးတိုင်း ဆိုနေကျပဲ။ ဆိုပြရတာ ကိုကျွန်မကလည်းကျေနပ်တယ်။မကြာသေးမီကမှ ကျွန်မရထားတဲ့သီချင်းသစ် “မားသားမာ(ချ)ရီ” သီချင်းကို မေမေအတွက် ရည်ညွှန်း ဆိုပြလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မ သီချင်းဆိုနေတော့ မေမေမျက် အိမ်ထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေတာ မြင်လိုက်မိသေးတယ်။

နောက်တော့မေမေက ပြောပြတယ်။ နေ့သည့်တွေ အားလုံးဟာ ဘွားဘွားနေ့သည့်တွေ ဖြစ်ပြီး ကျွန်မကြောင့် ရောက်လာကြတာတဲ့။ သူတို့အားလုံးက ကျွန်မ ဂီတသင်တန်း ဆက်တက် နိုင်အောင် ကူညီဖို့ စိတ်ဝင်စားကြတယ်တဲ့။ သူတို့က ကျွန်မတို့ မိသားစုကို အိမ်းကောင်းကောင်း လေးတစ်လုံးလည်းပေးမယ်၊ အစစ အဆင်ပြေအောင် ကူညီကြလိမ့်မယ်တဲ့။ အဲဒီ လိုဆိုရင် မေမေ လည်းခက်ခက်ခဲခဲ ပင်ပန်းတဲ့အလုပ်တွေ မလုပ်ရတော့ဘူးပေါ့။ ကျွန်မအရမ်း ရင်ခုန်သွားတယ်။ အသက်ဆယ့်တစ်နှစ် အရွယ်မှာ သီချင်းဆိုခြင်းနဲ့ မေမေကို ကူညီနိုင်ပြီပေါ့။

ရက်များ စွာ မကြာမီမှာ ဘဲ မေမေဟာ လွှဲစီးယားနားပြည်နယ် မွန်ရိုးမြို့ မှာ ရှိတဲ့ အိမ်သစ်မှာ နေဖို့ ထွက်ခွာ သွားပါတယ်။ ကျွန်မ ကတော့ အန်တီဗစ်တိုးရီးယားရဲ့ စောင့်ရှောက်မှု အောက်မှာ နေရတယ်။ အန်တီက အသက်လေးဆယ်ကျော် အရွယ်လောက်ရှိပြီး နက်မှောင့်ကောက်ကွေးတဲ့ ဆံပင်တို့နဲ့ပါ။ အန်တီက ချမ်းသာတာတော့ သေချာပါတယ်။ သူ့ဗီရိုထဲမှာ သားမွေးကုတ်တွေ အပြည့်ရှိပြီး စိန်လက်စွပ်၊ စိန်နားကပ်၊ စိန်လည်ဆွဲတွေ လည်း ရှိပါတယ်။ ကျွန်မကိုလည်း သူဝတ်သလို ဝတ်ဆင်စေပါတယ်။ အဝတ်အစားသစ်တွေ ကို ကျွန်မသဘောကျတယ်။ အဝတ် သစ်တွေ ကိုဝတ်ပြီး မှန်ရှေ့မှာ မိန်းမကြီးတွေ လို အိုင်တင်လုပ်ကြည့်ရတာ အမော၊ မြို့ ထဲထွက်ပြန် တော့လည်း ကျွန်မမှာ သစ်သစ်လွင်လွင်နဲ့။ ကျွန်မဆံပင်က နက်မှောင့်ပြီး အရှည်ကြီးဆိုတော့ ဆံပင်ပုံစံအမျိုး မျိုး ထုံးဖွဲ့စမ်းသပ်ကြည့်ပါတယ်

တစ်နေ့တော့ ကျွန်မအင်္ကျီလဲနေတုန်း အန်တီဗစ်တိုးရီးယား မြင်သွားတော့ “လူစီး . . . မင်းဟာ မိန်းမချောလေးပဲ၊ ကြည့်ပါဦး . . . ရင်သားတွေ ကလည်း ကြီးလိုက်တာ၊

မင်းအသက် ထက်ပိုပြီး အရွယ်ရောက်နေသလိုပဲ၊ လူငယ်တွေ က မင်းကို စိတ်ဝင်စားကြမှာ အမှန်ပဲ။ မင်းအသက် အရမ်းငယ်သေးတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မပြောနဲ့” လို့ပြောတယ်။

အဲဒီ လိုပြောတာ ကျွန်မ မကြိုက်ပါဘူး။ ကျွန်မရင်သားတွေ ကြီးနေတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် မလုံပါဘူး။ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတွေ နဲ့ တူချင်တာကိုး။ သူတို့ဆိုရင် ရင်သားတွေ ၊ တင်ပါးတွေ ပြားချပ်ချပ်နဲ့ဆိုတော့ စမောကင်းထိုးထားတဲ့ ဝတ်စုံလှလှလေးတွေ ဝတ်လို့ရတယ်။ ကျွန်မမှာ တော့ တစ်နေ့တခြား ကြီးလာတဲ့ရင်ကို သူများ တွေ မသိအောင် အမြဲတမ်း အဝတ်အစား ပွပွကြီးတွေ ပဲ ဝတ်ဆင်နေရတာ ။

နောက်နှစ် ပတ်ကြာတော့ အန်တီဗစ်တိုးရီးယားက ကျွန်မဘွားဘွားလာလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မ နောင်ရေး ကို ဆွေးနွေးဖို့လို့ပြောပါတယ်။ သိပ်မကြာပါဘူး ဘွားဘွားရောက်လာပြီး ကျွန်မအနေနဲ့ မိသားစုရဲ့ ဆန္ဒပြည့်သွားအောင် ပူးပေါင်းကူညီသင့်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဘွားဘွားက ကျွန်မကို မျက်လုံးစိမ်းများ နဲ့ မိန်းကလေးတွေ ဟာ စောစောစီးစီး အိမ်ထောင်မပြုခဲ့ရင် ပျက်စီးသွားတတ်တယ် တဲ့။ ဘွားဘွား ပြောနေတာတွေ ကို ကျွန်မ မယုံနိုင်လောက်အောင်ပါဘဲ။ လက်ထပ်ရမတဲ့။ ကျွန်မ အသက်က ၁၁ နှစ် သာရှိသေးတယ်။ ရည်းစားဆိုတာလည်း မရှိသေးပါဘူး။

ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကို ယူရမှန်းမသိဘူး၊ လက်လည်း မထပ်ချင်သေးပါဘူး၊ စာပဲသင်ချင်သေး တယ်ဆိုတော့ ဘွားဘွားက အိမ်ထောင်ပြုဖို့ သူ့အတွက် စိတ်ပူစရာမလိုကြောင်း၊ အစစရာရာ သူတို့စီစဉ်ထားပြီးပြီလို့ ဆိုပါတယ်။ ကျွန်မကို သိပ်ချောတာပဲဆိုပြီး သဘောကျနေတဲ့ လူတစ် ယောက် က လက်ထပ်ယူဖို့ သဘောတူပြီးပြီတဲ့။ ကျွန်မ သူနဲ့ လက်ထက်ဖို့အတွက် မစ္စစ္စပီတာဂျက် ဆင်ကို သွားရမယ်တဲ့။

“ကျွန်မ မလုပ်နိုင်ဘူး ဘွားဘွား၊ မေမေသိရင်လည်း လုံးဝ သဘောတူမှာ မဟုတ်ပါဘူး” လို့ခပ်ပြတ်ပြတ် ငြင်းလိုက်တော့ ဘွားဘွားက ကျွန်မအနေနဲ့ သူ့စကားနားမထောင်ရင် မေမေ့ကို အိမ်သစ်ကလေးကနေ နှင်ချပြီး အိမ်စေပြန်လုပ်ခိုင်းမယ်တဲ့။ “ညည်းအမေ သေလောက်အောင် ကျွန်ခံနေရမှာ ကို ညည်းမြင် ချင်သလား” တဲ့။ ဘွားဘွားစကားက ကျွန်မကို ဆွံ့အသွားစေပါတယ်။

ပြီးတော့မေမေဆီကို ကျွန်မသဘောအတိုင်း အိမ်ထောင်ပြု

တော့မယ့်အကြောင်း၊ အိမ် ထောင်ပြုပြီးရင် ကျွန်မ ဖျော်မှာ ပါလို့ အကြောင်းကြားဖို့ ညွှန်ကြားပြန်ပါတယ်။ ရက်သတ္တတစ်ပတ် ကုန်လွန်သွားခဲ့တယ်။ ဒီရက်တွေ ဟာ ကျွန်မအတွက် အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေရသလိုပါပဲ။ တစ်နေ့မှာ ဘွားဘွားနဲ့ အနီတိဗစ်တိုရီးယားတို့ရောက်လာကြပြီး ကျွန်မပစ္စည်းတွေ သိမ်းဆည်းဖို့ အမိန့်ပေးကြပြီး ကားအနက်ကြီးတစ်စီးနဲ့ ကျွန်မကို မစ္စစ္စပီကို ခေါ်သွားကြတယ်။ ဟိုရောက်တော့ လူ တစ်ယောက် နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါတယ်။ သူ့ကို အိမ်မှာ သီချင်းဆိုပြရတဲ့ ပါတီတုန်းက မြင်ဖူးပါ တယ်။ အရပ်က ခြောက်ပေလောက် မြင့်တယ်၊ ပိန်တယ်၊ အသားအရေက မည်းမည်း :ကြမ်းကြမ်း၊ ဆံပင်ကလည်း တချို့ တစ်ဝက် ဖြူနေပြီ။ သူ့အသက်က အနည်းဆုံး လေးဆယ့်ငါးနှစ် အထက်မှာ ရှိပြီး အရက်နဲ့ကလည်း ရနေသေးတယ်။

အဲဒီ လူက ကျွန်မခင်ပွန်းလောင်းတဲ့ တစ်ခါမှ အနမ်းတောင် မခံရဖူးသေးတဲ့ ကျွန်မ၊ အသက် လေးဆယ့်ငါးနှစ် အရွယ် လူကြီး တစ်ယောက် ရဲ့ မယား ဖြစ်ရတော့မတဲ့။

ကျွန်မကို မျက်နှာကြက် အမြင့်ကြီးတွေ ရှိပြီး ကျယ်ဝန်းတဲ့အိမ်အိုကြီး တစ်လုံးဆီ ခေါ်သွား ကြတယ်။ ကော်ဇောတွေ ကလည်း ညစ်ပတ်စုတ်ပြတ်လို့၊ အဲဒီ လူကြီးရဲ့ ညီမဆိုသူက ကျွန်မကို လက်ထပ်ဖို့ လိုအပ်တာတွေ ပြင်ဆင်ပေးဖို့ ရောက်လာပါတယ်။ သူ့ပုံစံကလည်း အိမ်အိုကြီးပုံစံ အတိုင်း ညစ်ထေးထေးနဲ့ စုတ်ပြတ်လို့၊ အဲဒီ မိန်းမကြီးက ကျွန်မကို ကြည့်ပြီး “ညည်းက ဘာ ဖြစ်နေ တာလဲ”တဲ့။ ကျွန်မက ကြောက်လွန်းလို့ မျက်နှာမှာ သွေးမရှိတော့ဘဲ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေတာကိုး ကြောက်လွန်းလို့ ရေချိုး ခန်းထဲမှာ အကြောက်ကြီး ပိတ်နေလိုက်သေးတယ်။

ဒုတိယမြောက်ရောက်လာတဲ့ အမျိုး သမီးကြီးကလည်း ပထမ မိန်းမကြီးလိုပါပဲ၊ စုတ်စုတ် ပြတ်ပြတ်နဲ့ ။ သူကကျွန်မဝတ်ဖို့ စကတ်တစ်ထည်၊ ဘလောက်(စ) တစ်ထည်နဲ့ ဂျက်ကက်တစ် ထည်၊ ထုတ်ပေးတယ်။ အဲဒါကျွန်မအတွက် သတို့သမီး ဝတ်စုံပါပဲ။ ဟိုလူကြီးက အကျယ်ချဲ့ မင်္ဂလာမဆောင်ချင်လို့ ဒီလိုပဲ အကျဉ်းရုံး လုပ်လိုက်တာတဲ့။ ကျွန်မသိပါတယ်။ ကျွန်မအသက်ငယ် လွန်းလို့ မင်္ဂလာပွဲ မလုပ်ဝံ့ကြတာပါ။ အဝတ်လဲဖို့အတွက် ကျွန်မ

တစ်ယောက် ထည်း ထားခဲ့ကြ တယ်။

မှန်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြည့်ပြီး ဘာကြောင့် များ ဒါလောက်ဆိုးရွားတာတွေ ဖြစ်လာရ သလဲလို့ မေးနေမိတယ်။ ဘုရားသခင်ဟာ ဘယ်လိုကိစ္စပဲ ဖန်တီးသည် ဖြစ်စေ သူ့မှာ အကြောင်း တစ်ခုရှိလို့ပဲဟု ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မပြောမိပါသေးတယ်။ ထွက်ပြေးဖို့ ကျွန်မ စဉ်းစားသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လောက်ပြေးမလဲ။ ကျွန်မ မရောက်ဖူးတဲ့အရပ်ဒေသ။ တကယ်လို့ ကျွန်မလွတ် သွားတယ် ထား၊ မေမေ့ကို ဒုက္ခပေးကြလိမ့်မယ်။ စိတ်ကိုတင်းလိုက်ပြီး မျက်ရည်တွေ ကို ဘယ်သူမှ မမြင်အောင် သုတ်လိုက်ရပါတယ်။

ကားတစ်စီးရဲ့ အနောက်ခန်းမှာ ဟိုလူကြီးနဲ့ သူ့ညီမကြား ထိုင်ခိုင်းပြီးခေါ်သွားကြတယ်။ ဘယ်သူကမှလည်း ဘာမှ မပြောကြပါဘူး။ အဲဒီ တုန်းက မိုးတွေ ရွာနေတာကျွန်မ မှတ်မိတယ်။ ကျွန်မကို လူကြီး တစ်ယောက် ရှေ့ခေါ်သွားကြတယ်။ အနက်ရောင် ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားပြီး ငြိမ်းချမ်းခြင်းနဲ့ တရားမျှတမှု တွက် ဆောင်ရွက်နေတဲ့ တရားသူကြီးပဲပေါ့။ သူကစကားလုံး တချို့ ကို ရေရွတ်လိုက်ပြီး ကျွန်မကို “သဘောတူပါတယ်လို့ ပြောခိုင်းတယ်” အမိန့် ပေးခံရတဲ့အတိုင်း ကျွန်မ ပြောလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မဘေးမှာ ဟိုလူကြီးရပ်နေပြီး နောက်မှာ လူစိမ်းနှစ် ယောက် ရပ်နေကြ တယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်မလက်ထပ်ပွဲပြီးခဲ့ရတယ်။

အိမ်အိုကြီး ပြန်ရောက်တော့ မိန်းမကြီးနှစ် ယောက် ပြန်သွားကြတယ်။ ကျွန်မ တစ်ယောက် ထဲ ဟိုလူကြီးနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီ ညမှာ ဟိုလူကြီးနား ကျွန်မမရောက်အောင် ကျွန်မတတ် နိုင်သမျှရှောင်နေပါတယ်။ အင်မတန်ဆိုးရွားတဲ့ အ ဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ အလိုလိုသိနေပေမယ့် ဘာလဲဆိုတာတော့ မသိပါဘူး။ ဘယ်သူကမှလည်း ကျွန်မကို ပြောမပြခဲ့ကြ ပါဘူး။ သူ ကတော့ ကျွန်မအနားကပ်ပြီး သူ့လက်ကြီးတွေ နဲ့ သိမ်းပိုက်ဖို့ ကြိုး စားနေတော့တာပဲ။ သူ့ကို ကျွန်မ တွန်းပစ်ခဲ့ပြီး အပေါ်ထပ် တက်ပြေးတယ်။ အသင့်တွေ ရှိတဲ့ ဗီရိုကြီးတစ်ခုထဲ ဝင်ပုန်း နေလိုက်ပါတော့တယ်။ ဗီရိုထဲမှာ ခူးထောက်ပြီး ဒီအိမ်မက်ဆိုးက လွတ်မြောက်ပါစေတော့လို့ ဘုရားသခင်ထံမှာ ဆုပန်နေမိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဗီရိုတံခါးရွက်တွေ ထုပြီး ဒေါသတကြီး

အော်ဟစ်နေတဲ့ ဟိုလူကြီးအသံပဲ ကြားရပါတယ်။

“ဟေ့....ဒီထဲမှာ မင်းရှိတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ငါစောင့်ရတာ စိတ်မရှည်တော့ဘူး။ ခု ချက်ချင်း ထွက်ခဲ့တဲ့ ” တဲ့။ ကျွန်မ လေးဘက်သွားပြီး ဗီရိုနောက်နားအထိ သွားကပ်နေမိတယ်။ သူက တံခါးကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထုပြီး အော်သထက် အော်နေတော့တာပဲ။ နောက်ဆုံးမှာ တော့ ဗီရိုတံခါးဖွင့်သွားအောင် သူ့ကိုယ်စောင်းနဲ့ တိုက်တယ်။ ကျွန်မ ကြောက်လွန်းလို့ တအားကုန်းအော် မိတာပေါ့။ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မမေ့တော့ပါဘူး။

လူစီက ဒီနေ့ထက်ထိ နားလည်း မလည်းသေးဘူး၊ လက်လည်းမခံသေးတာက ဘာလဲဆို တော့ သူ့ကို ကျွန်မအ ဖြစ် ဈေးအမြင့်ဆုံး ပေးနိုင်တဲ့သူလက်ရောင် :စားခံခဲ့ရတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ လူစီအိမ်မှာ သူ့အဘွားပါတီပေးပြီး သီချင်းဆိုခိုင်းခဲ့တာက ဝယ်သူကို ပစ္စည်းပြခဲ့တာပဲ။ အန်တီဗစ် တိုးရီးယားဆိုတာကလည်း ဒီလိုကိစ္စတွေ ကို ဆောင်ရွက်တဲ့ ပွဲစားမကြီးပဲ ဖြစ်ဖို့များ ပါတယ်။ လူစီရဲ့ သီချင်းဆိုဟန်က လေလံဆွဲမယ့်သူတွေ ရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်တွေ ပွင့်စေခဲ့တယ်။

ဒီလေလံပွဲမှာ အောင်နိုင်သွားသူက “ရစ်ချတ်ဒစ်(က)ဆီဗလျူဒီဝဲယား”ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။ ရစ်ချက်က မြေအရောင် :အဝယ်လုပ်တဲ့ မြေရှင်မိသားစုက ဆင်းသက်လာခဲ့တာပဲ။ လူစီအမေကို မွန်ရီးမှာ အိမ်တစ်လုံးပေးတယ်ဆိုတာက ဝယ်ဈေးရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ဖြစ်မှာ ပေါ့။ ဆယ့်တစ်နှစ် သမီးကလေး တစ်ယောက် ကိုခြေတော် တင်ရတာ ဒါလောက်တော့ သူ့ဘက်က စွန့်ရမှာ ပဲ။ အထက် မှာ ဖတ်ခဲ့ရတဲ့ လူစီလက်ထပ်ခဲ့ရပုံဟာ မယုံနိုင်စရာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေမယ်။ ၁၉၄၇ ပတ်ဝန်းကျင် မှာ ဒီလိုမင်္ဂလာပွဲမျိုး က တော်တော် ရှားနေပါပြီ။ ပြင်သစ် လူမျိုး တွေ မှာ အဲဒီ လို လူကြီးချင်း စီစဉ် လက်ထပ်ပေးတဲ့ အလေ့အထ ရှိပါတယ်။ အဲဒီ ဓလေ့ကို marriages de convenance လို့ခေါ်ပါတယ်။ ၁၉၆၁ ခုနှစ် ကလေးလာခဲ့တဲ့ ဒေါက်တာ Welley ဝဲ၊Camp ကဥရောပ တိုက်သား တွေ ထဲမှာ ပြင်သစ် လူမျိုး များ ဟာ အစောဆုံး အိမ်ထောင်ပြုလေ့ရှိတယ်လို့ ဆိုခဲ့တယ်။

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် က အမေရိကားမှာ ကောက်ယူခဲ့တဲ့ စစ်တမ်းအရ အမျိုး သမီး

၃,၂၈၄,၆၈၂ တို့က အသက်၁၅ နှစ် နဲ့ အောက်မှာ လက်ထပ်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ တွေ့ရတယ်။ တစ်နှစ် ထက်တစ်နှစ် ဒီစံချိန်က လျော့ပါးလာပြီး ၁၉၈၂ ခုနှစ် စစ်တမ်းအရ ၉၂၁၄ ဦးတို့သာ ရှိခဲ့ပြီး ဒီအထဲမှာ ၆၇၂ဦးက အသက် ၁၂ နှစ် ၊ ၁၉၈ ဦးတို့က ၁၃ နှစ် နဲ့ ၁၉၄၈ ဦးတို့က ၁၄နှစ် မှာ လက်ထပ် ခဲ့ကြတာ ဖြစ်တယ်။ (နိုင်ငံတော် ဥပဒေက အသက် ၁၂ အောက် လက်ထက်ခြင်းကို တရားဝင် အသိအမှတ်မပြုတဲ့အတွက် ဒီအရွယ်ကလေးတွေ စာရင်းဇယားမှာ မပါပါဘူး။)အဲဒါအပြင် တချို့က လက်ထပ်ရာမှ အသက်ညှာပြောတာတွေ လည်း ရှိကြပါတယ်။ လူစီကို မစ္စစ္စပီခေါ်ပြီးမှ လက်ထပ် ယူတာအကြောင်းရှိတယ်။ ၁၉၄၇ ခုနှစ် တုန်းက လွီစီယားနားမှာ အုပ်ထိန်းသူရဲ့ သဘောတူညီချက် နဲ့တရားဝင် လက်ထပ်ခွင့်ပြုတဲ့ အငယ်ဆုံး အသက်က ၁၆ နှစ် ပါ။ မစ္စစ္စပီမှာ တော့ အဲဒီ တုန်းက ၁၂ နှစ် လို့ သတ်မှတ်ထားတယ်။ ၁၉၈၇ ခုနှစ် မှာ မစ္စစ္စပီပြည်နယ်အစိုးရက တရားဝင် အသက်ကို ၁၅နှစ် ဖြစ်ရမယ်လို့ သတ်မှတ်လိုက်တော့ နယူယောက် ၊ အလာဘာမားတို့ထက် တစ်နှစ် ပို သွားပါတယ်။)

*

အခန်း (၂)

နောက်ငါးနှစ် အတွင်း မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတွေ ထဲ ကတော့ နည်းနည်း လောက်ပဲ ကျွန်မ မှီတိမိ ပါတော့တယ်။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှအားလုံးကို မေ့ပျောက်အောင် ကျွန်မဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကြိုး စား ခဲ့ရတာ ကိုး။ အဲဒီ လူကြီး ကျွန်မကို အနိုင်ကျင့်တိုင်း ကျွန်မမှာ အိပ်မက်ဆိုးကြီးတစ်ခုကို မက်နေသလို ခံစားရစမြဲပါ။

ကျွန်မ အသက် ရဲရဲရှုခွင့်ရတဲ့ အချိန်တွေ ကတော့ သူ့အိမ်မှာ မရှိတဲ့ အချိန်တွေ ပါ။ မကြာမဏဆိုသလို အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ခရီးထွက်တတ်ပြီး တစ်ခါတလေ လန့်ချီကြာတတ်ပါတယ်။ တစ်ယောက် က ကျွန်မကို ပြောပြခဲ့တာ ကတော့ တခြားမြို့ တစ်မြို့ မှာ သူ့မိသားစုရှိသတဲ့။ သူဟာ အဲဒီ မှာ အချိန်ကုန်စေတာများ ပါတယ်။ ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ သူဘယ်တော့မှ ပြန်မလာပါစေနဲ့ တော့လို့တောင် ဆုတောင်းမိသေးတယ်။

ကျွန်မလက်ထပ်ပြီး မကြာခင်မှာ ဘဲ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းခိုင်းပြီး လွှဲစီယားနားပြည်နယ်က မွန်ရိုးမြို့ ကလေးကို ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ပါစေတယ်။ အမေနဲ့ နီးနီးနားနား နေရတာ ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မအတွက်က ထောင်ပြောင်းခံရတဲ့ အကျဉ်းသားလိုပါပဲ။ မြေထဲပင်လယ် ဒေသမှာ တွေ့ရတဲ့ အဆောက်အအုံ ပုံစံမျိုး အိမ်ကြီးတစ်လုံးမှာ ကျွန်မကို ထားပါတယ်။ ခန်းဆီးစတွေ အရှည်ကြီးကာ ထားတဲ့ ရောမတံခါးပေါက်ကြီး တွေ ရှိတဲ့ အိမ်ကြီးပဲပေါ့။ အဲဒီ အိမ်မှာ ကျွန်မကို စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုဖို့ မျက်နှာပေါက်ဆိုးဆိုးနဲ့ မိန်းမကြီး တစ်ယောက် ကို ဟိုလူကြီးက ငှားထားပါတယ်။ မိန်းမကြီးနာမည် က မစွစွဖောင်လာတဲ့။ ကျွန်မကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ဆိုတာထက် ကျွန်မလုပ်သမျှ ထောက်လှမ်းဖို့ တာဝန်ယူရတယ်ဆိုရင် ပိုမှန်ပါလိမ့်မယ်။ မိန်းမကြီးက အရပ်မြင့်မြင့် ၊ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်နဲ့ မျက်နှာက ဘယ်တော့မှ မရယ်မပြုံး ပါဘူး။ လက်မောင်းတုတ်တုတ်၊ ခြေသလုံး တုတ်တုတ်ကြီးတွေ နဲ့ သူ့လက်ကြီးတွေ ကလည်း ကြမ်းပါဘိသနဲ့၊ ဆံပင်က အနက်ရောင် ၊ တိုတိုပဲ။ ဒီမိန်းမကြီးက တုတ်တုတ်ကြီးတွေ နဲ့ သူ့လက်ကြီးတွေ ကလည်း ကြမ်းပါဘိသနဲ့၊ ဆံပင်ကအနက်ရောင် ၊ တိုတိုပဲ။ ဒီမိန်းမကြီးက မစွစွပီမှာ သူ့ခင်ပွန်း၊ မိသားစုနဲ့နေတာ၊ ကျွန်မကိုစောင့်ကြည့်တဲ့အလုပ်လုပ်ဖို့အတွက် သူ့အင်မတန် ချစ်တဲ့

ကလေးတွေ ကို ခွဲလာရတာ ကြောင့် ကျွန်မကို ပိုပြီး အမုန်းပွားနေတာ လည်း တစ်ကြောင်းပါဝင်ပါတယ်။

မွန်ရိုးမြို့ ကို ရောက်တော့ ကက်သလစ်ကျောင်း တစ်ကျောင်း ဖြစ်တဲ့ စိန့်မက်သူ။ ၊ မှာ ကျောင်းဆက်တက်ခွင့် ရပါတယ်။ ကျောင်းသွား ကျောင်းပြန် ဟိုလူကြီး ပေးထားတဲ့ ကားအနက် ကြီးကို မစ္စစ္စဖောင်လာက မောင်းပြီး လိုက်ပို့၊ လာကြိုလုပ်ပါတယ်။ ကျောင်းမှာ နေရတာ လည်း ကျွန်မအတွက်ပျော်စရာမကောင်းပြန်ဘူး။ ကျွန်မက စကားပြောရင် ပြင်သစ်သံ တော် တော် ကြီးဝဲ တယ်။ ကျွန်မအတန်းဖော် သူငယ်ချင်းတွေ က တောင်ပိုင်းသား စစ်စစ်တွေ ဖြစ်နေကြတယ်။ မွန်ရိုးမြို့ ကလေးမှာ ပြင်သစ်တွေ နေကြတယ် ဆိုပေမယ့် ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်နေလာခဲ့ကြတာ ဆိုတော့ ပြင်သစ်အမျိုး အနွယ်တွေ ပေမယ့် သူတို့လေသံတွေ ပြင်သစ်မဟုတ်တော့ဘူး။ “ကာ(လ)မက်တီး” နဲ့ “ဘော်စတွန်” မှာ နေခဲ့ရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ဒီပတ်ဝန်းကျင် တခြားစီပဲ။ သူငယ်ချင်းတွေ ပြောတဲ့ စကားကို ကျွန်မနားမလည်းနိုင်ဘူး။ သူတို့ကလည်း ကျွန်မပြောတာကို နားမလည်ကြ ကတော့ ကျွန်မကို ဂြိုဟ်သား တစ်ယောက် လို့ ဝိုင်းကြည့်တတ်ကြပါတယ်။ အပေါင်း အသင်းမရှိတာ ကျွန်မအတွက် ပြဿနာ မရှိပါဘူး။ ဟိုလူကြီးက ကျွန်မအကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဘူးလို့ အမိနဲ့ပေးထားတယ်လေ။ ကျွန်မသာမန်ဘဝကလေးတစ်ခုထဲမှာ အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်ပြီး နေသားတကျ ရှိချင်လှပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။

ကျွန်မ ကျန်းမာရေး အခြေအနေ မကောင်းလို့ ကျောင်းပျက်ရက်တွေ များ ပါတယ်။ ဟိုလူကြီး ကလည်း ကျွန်မကို အနိုင်ကျင့်မြဲပဲ။

ဒေါက်တာက ကျွန်မကို မယုံပါဘူး။

“နားထောင်ကလေး၊ မင်းအသက် အရမ်း ငယ်သေးတယ်ဆိုတာ ဆရာသိပါတယ်၊ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲဆိုတာ ဆရာမ သိသလို ဆရာဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာ လဲ ဆိုတာလဲ မတွေ့ :တတ်အောင်ပါ ဘဲ။ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် အကူအညီ လိုအပ်လို့ပဲ ဖြစ် ဖြစ် ၊ ပြဿနာတွေ ဖြစ်လာရင်ပဲ ဖြစ် ဖြစ် ဆရာ့ဆီကို လာခဲ့ပါ”တဲ့။

သိပ်မကြာခင်မှာ ဘဲ ကျွန်မ ကိုယ်ဝန်ရှိပြန်ပါတယ်။ ဟိုလူကြီးလည်း

ကျွန်မအပါးက အချိန် တော် တော် ကြာကြာပျောက်သွားခဲ့တယ်။ သူပြန်လာတော့ ကျွန်မ ကိုယ်ဝန် အရင်အမာပေမယ့် သူ ကတော့ ဒီကလေး ယူရေး မယူရေး ကို ဆုံးဖြတ်ထားသေးပုံ မပေါ်ပါဘူး။ ကျွန်မ ကတော့ ကလေးကို ရအောင်မွေးခဲ့တယ်။ ကျွန်မ ၁၂ နှစ် မြောက် မွေးနေ့အပြီး ၆ ရက်မှာ ပထမသမီး “ဒီဘိုရာ”ကို မွေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ နောက် နှစ် နှစ် ခွဲအကြာ ၁၉၅၁ ခုနှစ် မှာ ဒုတိယသမီး “မယ်လိုဒီချာရစ္စီ”ကို မွေးခဲ့ပြန်တယ်။ ကျွန်မဘဝမှာ အိမ်သန့်ရှင်းရေး လုပ်တဲ့ အလုပ်ထက်ပိုပြီး ထူးခြားလာခဲ့တာတော့ ကျွန်မ သမီးလေးတွေ ကို ထိန်းကျောင်းတဲ့ အလုပ်နဲ့ ကိုယ်ဝန်မပေါ်သေး ခင်ကာလတွေ မှာ ကျောင်းတက်ခြင်းပါပဲ။

၁၉၅၃ ခုနှစ် နွေနှောင်းပိုင်းမှာ KNOE ရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ်ကသူတို့ ထုတ်လွှင့်မယ့် ဂီတကဏ္ဍမှာ ပါဝင်ဖို့ အဆိုကျော်တွေ ၊ ကချေသည်တွေ လိုအပ်တာကြောင့် ခေါ်ယူစစ်ဆေးနေပါ တယ်။ လက်ရှိ ကျွန်မဘဝအခြေအနေမှာ အဆိုကျော် ဖြစ်ချင်တဲ့ အိပ်မက်တွေ ဟာ ပျောက်ကွယ်ခဲ့ ပေမယ့် ဝါသနာ ကတော့ ရင်ထဲမှာ နည်းနည်း ကျန်နေပါသေးတယ်။ မေမေပြောခဲ့တဲ့စကား ကျွန်မ ပြန်ပြီး ကြားယောင်မိတယ်။ မေမေကို အိမ်ဝယ်ပေးခဲ့သူတွေ က ကျွန်မဂီတပညာ ဆက်လက်သင် ကြားနိုင်အောင် ထောက်ပံ့လိုကြပါသတဲ့။ ဒါက ကျွန်မ လက်မထပ်ရသေးခင်တုန်းက မေမေပြော တဲ့စကား။ ဒါက တကယ်တော့ ကျွန်မအဘွားဆင်ခဲ့တဲ့ ထောင်ချောက်ပါ။ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ဒီစကားကိုပဲ ဆင်ခြင်အ ဖြစ် အသုံးချရတော့မှာ ပဲ။ ကျွန်မမှာ လောလောဆယ် သီချင်းဆိုချင်တာ ထက် ငွေလိုချင်တဲ့စိတ်က ပိုများ ပါတယ်။ ငွေရှိမှသာ ကျွန်မ ဒီဘဝက လွတ်မြောက်နိုင်မယ်။

အဲဒီ အချိန်မှာ ပဲ မဲ(မ)ဖစ္စမြို့ မှာ နေတဲ့ ကျွန်မအစ်မ မေရီကလည်း မွန်းရိုးကို အလည် ရောက်လာတယ်။ မမက အသက်ဆယ့်ကိုးနှစ် ရှိပြီး ချောတယ်၊ ရွှေအိုရောင် ဆံပင်အရှည်ကြီးရှိ တယ်။ မမက ဖေဖေဘက်က အမျိုး တွေ နဲ့ ပိုတူတယ်။ မမ တစ်ယောက် သာ မိသားစုတစ်ခုလုံးမှာ ကျွန်မနဲ့ အရင်းနှီးဆုံး၊ နားအလည်ဆုံးပါ။

ရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ်က အကြောင်း မမကို ကျွန်မ ပြောပြတော့ လုပ်သာလုပ်လို့ အားပေးတယ်။ သွားပြီး အစစ်ခံဖို့ တိုက်တွန်းတယ်။

စတူဒီယိုသစ်ကြီးကို ကျွန်မရောက်သွားပြီး လူနည်းနည်း နဲ့ အတူ ကျွန်မအလှည့်ကို စောင့်နေရပါတယ်။ ကျွန်မအလှည့်ရောက်တော့ “Spring will be a little late year” ဆိုတဲ့ သီချင်းကို ဆိုပြလိုက်ပါတယ်။ စိစစ်တဲ့ လူကြီးတွေ က “မင်းဆက်သွယ်ဖို့ မလိုဘူး၊ လိုအပ်ရင် တို့ဆက်သွယ်မယ်” ဆိုတဲ့စကားကြောင့် ကျွန်မ မျှော်လင့်ချက်တွေ ကြွေမွဲခဲ့ရပါတယ်။ ပြန်တော့မယ့်ဆဲဆဲ “ပီ(တ)မက္ကောလဲ(န)(ဒ) ဆိုတဲ့သူက သူတို့ စီစဉ်နေတဲ့ အကကဏ္ဍအတွက် ဝင်စစ်ခံဖို့ တိုက်တွန်းပါတယ်။ သူက ကချေသည် တစ်ယောက် လိုနေတယ်တဲ့။ ကျွန်မက သီချင်းဆိုတဲ့သူပဲ။ ကချေသည်မှ မဟုတ်တာ ။ ကျွန်မမကချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်အလုပ်တစ်ခုတော့ လိုချင်နေတာ အမှန်ပဲ။ အိမ်ထဲမှာ အောင်းနေရတဲ့ ကျွန်မဘဝ အပြင်လောကနဲ့ ထိတွေ့ ဖို့လိုပါတယ်။ ပြီးတော့ရုပ်မြင်သံကြား စတူဒီယိုမှာ အလုပ်လုပ်ရတာ ရင်ခုန်စရာကောင်း တယ်။ ကျွန်မ မစ္စတာမက္ကောလဲ(န)(ဒ) ကို ကျွန်မ ကတတ်မယ် မထင်တဲ့အကြောင်း၊ ဒါပေမယ့် ကြိုး စားကြည့်ချင်ပါတယ်ဆိုတော့ သူကပြုံး တယ်။

“တီးလုံးတစ်ပုဒ် ဖွင့်ထားမယ်” လို့သူကပြောပြီး စတူဒီယိုထဲမှာ မီးမှိတ်ပြီး ကျွန်မတစ် ယောက် ထည်း ထားခဲ့ပါသည်။

မော့ င်သွားတဲ့အတွက် ကျွန်မနေရတာ ပိုပြီး စိတ်သက်သာသွားတယ်။ အမော့ င်ထဲမှာ ကျွန်မ ပုန်းလို့ရတယ်လေ။ ဘယ်နေရာကမှန်းမသိဘဲ တူရိယာသံတွေ ထွက်လာတော့ ကျွန်မ လန့်သွားမိတယ်။ သီချင်းကလေးက ကောင်းပါတယ်။ အီတာလျံဇာတ်ကား Anna ထဲက ဇာတ်ဝင်တေးကလေးပါ။ ကျွန်မရှေ့မှာ ရှိနေတဲ့ စင်မြင့်ကြီး ကျွန်မကို ဖိတ်ခေါ်နေသလို ခံစားရတာ ကြောင့် ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မတောင် မသိလိုက်ဘဲ ပရိတ်သတ်အများ ကြီးရှေ့မှာ ကနေတဲ့ တကယ့်ဝါရင့် ကချေသည် တစ်ယောက် ပုံစံနဲ့ ကျွန်မ ကနေမိပါတော့တယ်။ ကရတာ ပျော်စရာကောင်းပါတယ်။ သီချင်းစည်းချက်နဲ့ညီအောင် ကရတာ လှုပ်ရှားရတာ မြူး ထူးပျော်ပါးနေသလို ကြိုက်ရာပုံစံနဲ့ အလိုက်သင့်ကနေမိတော့တာပဲ။ သီချင်းသံမရပ်စေချင် ဘူး။ ကနေချင်းအားဖြင့် ကျွန်မဘဝ ပြဿ နာတွေ နဲ့ ကင်းဝေးနေတယ်လေ။ သီချင်းဆုံးသွားတော့ မီးတွေ ပြန်လင်းလာတယ်။ ခန့်မကြီးတစ်ခုလုံး ဆူညံသွားအောင်

တီးလိုက်တဲ့ လက်ခုပ်သံတွေ ကျွန်မ ကြားရပါတယ်။

“ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်”

ကျွန်မလှည့်ပတ်ရှာမိတယ်။ ဘယ်နေရာကလာတဲ့ အသံလဲပေါ့၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ပါဘူး။

“အပေါ်မှာ ... အပေါ်မှာ ” တဲ့။

မစ္စတာမက္ကာလဲ(န)(ဒ)နဲ့ တခြားနှစ် ယောက် က နောင်မှာ ကျွန်မ အဲဒါကို အသံခန်းမလို့ သိလာရတဲ့ အပေါ်ထပ်အခန်းကနေ ကြည့်နေခဲ့ကြပြီး လက်ခုပ်တီးခဲ့ကြတာပါပဲ။ ကျွန်မရှက်လိုက် တာမှ မပြောပါနဲ့ တော့။ လဲတောင်သေချင်ပါတယ်။ မစ္စတာမက္ကာလဲ(န)(ဒ) ကဆင်းလာပြီ “အိုကေ ... မိန်းကလေး၊ မင်းကိုအလုပ်ခန့်လိုက်ပြီး အလုပ်စကြစို့” တဲ့။

ကျွန်မဘဝ တစ်ဆစ်ချိုး တက်လှမ်းဖို့ အတားအဆီးက မစ္စစ္စဖောင်လာ တစ်ယောက် ပဲရှိ တယ်။ ဒီအဆီးအတားကို ကျော်လွန်နိုင်ဖို့အတွက် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အရိုးဆုံးနည်း ဖြစ်တဲ့နည်းကို ကျွန်မ ကျင့်သုံးလိုက်ပါတယ်။ လာဘ်ထိုးခြင်းပါပဲ။ ဟိုလူကြီးက သူ့ကို လခဘယ်လောက်ပေးသလဲ ဆိုတာတော့ ကျွန်မ မသိဘူး။ ကျွန်မရတဲ့ လခထဲက တချို့ တစ်ဝက် ဒီမိန်းမကြီးကို ဝေခွဲရင် သူ့နှုတ်ပိတ်နေမှာ ပဲ ထင်တယ်။ ရက်သတ္တတစ်ပတ်ကို ကျွန်မ ၂၅ ဒေါ်လာရအပါတယ်။ အဲဒီ ထဲက တစ်ဝက်နီးပါး ဖြစ်တဲ့ ၁၆ ဒေါ်လာက သူ့ကိုပေးလိုက်တယ်။ သူလက်ခံတာ တွေ့ ရတော့ ကျွန်မ တော် တော် အံ့ဩ သွားပါတယ်။

ကျွန်မပါဝင် ကပြတဲ့ ရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ်ကဏ္ဍကလေးနဲ့ ကျွန်မ ကပြဖျော်ဖြေခြင်း ဟာ ကျွန်မဘဝအတွက် အလင်းရောင် တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ ခုဆိုရင် တစ်နေ့လုံး ကျွန်မမှာ အားလပ်ချိန် မရှိတော့ပါဘူး။ ကျောင်းတက်၊ စာကျက်၊ ကလေးတွေ ထိန်း၊ တစ်ပတ်မှာ နှစ် ရက်က။ ကျန်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မ အင်္ဂလိပ်စာကို ပိုလေ့လာပြီး ပြင်သစ်အသံဖျောက်နိုင်အောင် ကြိုး စားခဲ့ပါ တယ်။ ဒီလိုဆက်တိုက် လှုပ်ရှားနေရတဲ့အတွက် ကျွန်မစိတ်လေစရာ အကြောင်း မရှိတော့ဘဲ ဟိုလူကြီးလက်ထဲက လွတ်နေတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို

ရောက်နေသလို ခံစားရပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ကျွန်မအသက် ၁၆ နှစ် ရှိလာပြီဆိုတော့ တခြား ဆယ်ကျော်သက်မိန်းကလေးတွေ လိုပဲ အချစ်ကို စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက် မက်လာပါတယ်။

ဘုရားသခင်ကို ပိုပြီးယုံကြည်အားထားလာတယ်။ ဘုရားသခင်ဟာ ကျွန်မဘဝမှာ ကြုံတွေ့ ရတဲ့ဒုက္ခတွေ ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ခွန်အားပေးတော် မူပါတယ်။ ခရစ်တော် ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ဒုက္ခခံစားခဲ့ရသေးသည်။ မဟုတ်ပါလား။ ဘုရားသခင်ဟာ ကျွန်မခံစားရတဲ့ဒုက္ခအဝဝက လွတ်မြောက်အောင် နည်းလမ်းတစ်ခုကို ပေးသနားတော် မူလိမ့်မယ်လို့လည်း ကျွန်မယုံကြည်ပါ တယ်။ ကျွန်မယုံကြည်မှု က ကျွန်မကို ခွန်အားတိုးပွားစေပါတယ်။ ကျွန်မလုပ်ငန်းခွင်မှာ ဘယ်သူနဲ့မှ မရောဘဲ သီးခြားပဲနေပါတယ်။ ရုပ်မြင်သံကြား စတူဒီယိုကလူတွေ ကျွန်မအကြောင်း သိသွားမှာ စိုးရိမ်လို့ ဘယ်သူနဲ့မှ မရောတာပါ။ ကျွန်မ အလုပ်လုပ်နေတာ ဟိုလူကြီး မသိနိုင်ပါဘူးလို့ ရူးရူးမိုက်မိုက် တွေ :မိခဲ့ပြီး သူပြန်လာမှာ လည်း အရမ်းကြောက်နေမိတယ်။ သူက အချိန်မရွေး ပြန်ရောက်လာနိုင်တယ်လေ။ တကယ်တော့ သူကလည်း သူ့ဘဝမှာ သာ သူပျော်နေ ပြီး ကျွန်မကလည်း ကျွန်မဘဝမှာ ပဲ ပျော်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား။ သူလာရင် ရက်သတ္တပတ် ကုန်ဆုံးရက် ဖြစ်တဲ့စနေ၊ တနင်္ဂနွေ လာတတ်ပြီး ကျွန်မဆီမှာ နှစ် ရက် သုံးရက်ပဲနေတာပါ။ သူလာ တဲ့ရက်တွေ က ကျွန်မကရတဲ့ရက်တွေ မဟုတ်တော့ ဘာပြဿ နာမှ မရှိဘူးပေါ့။

ကျွန်မတွေ :သလို သူကလည်း တွေ :မိပုံရတယ်။ ကျွန်မမှာ အားလပ်ချိန်တွေ ရှိနေတယ်။ ဒီလိုအားနေရင် တစ်စုံတစ်ခု ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖြစ်လာနိုင်တယ်လို့ သူကတွက်တယ်။ ဒါကြောင့် လျှပ်စစ် အဝတ်လျှော်စက်က ကြိုး ကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ပြီး အဝတ်တွေ ကို ကန်ထဲမှာ ပဲ လက်နဲ့လျှော်ရမယ်လို့ ကျွန်မကို ခိုင်းပါတယ်။ တကယ်တော့ အလုပ်ချိန် ကြာသထက်ကြာအောင် သူဖန်တီးလိုက်တာပဲ။ အဲဒီ အတွက် သူ့ကို ကျွန်မ ပိုမုန်းသွားခဲ့ပါတယ်။ အဝတ်တွေ လက်နဲ့လျှော်ရ တော့ ကျွန်မလက်တွေ ဖူးရောင် တဲ့အခါရောင် ၊ အက်ကွဲတဲ့အခါကွဲ ဖြစ်ရတယ်။ ကျွန်မလက်တွေ ကို ကျွန်မကြည့်ပြီး အခန်းထဲမှာ ငိုရတာ အမောပါပဲ။ လက်ကလေးတွေ လှနေချင်တယ်လေ။ အကမှာ လက်လှဖို့

အရေး ကြီးတာပေါ့။ လက်ဟာ ကျွန်မကကွက်တွေ အတွက် အသက်ပဲ။ လက်တွေ ဖူး ရောင် အက်ကွဲနေတာ မြင်ရတိုင်း ကျွန်မအပေါ် နှိပ်စက် အနိုင်ကျင့်တာတွေ ကို သတိရစေပါ တယ်။ ကျွန်မခံစားနေရတဲ့ ဘဝတွေ ကို ကျွန်မ လက်တွေ က မီးမောင်းထိုးပြနေသလိုပဲ။ ဒီဘဝက လွတ်မြောက်ဖို့ ကျွန်မနည်းလမ်းရှာရပါမယ်။

ကျွန်မရဲ့ ပထမဆုံးသော ကြိုး ပမ်းချက်က မအောင်မြင်ခဲ့ပါဘူး။ ဘုရားသခင်အပေါ် ယုံကြည်အားထားမှု နဲ့ စိန်မက်ချူး က ဘုန်းတော် ကြီးတစ်ပါး ဖြစ်တဲ့ “မွန်ဆစ်(ဂ)နော်မာ့ရှ်” ဆီကို သွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မကို လက်ခံတွေ့ ဆုံရာမှာ ဘုန်းတော် ကြီးက သူ့ဝတ်စုံ အပြည့်ဝတ်ဆင်ထား ပါတယ်။ အနက်ရောင် ဝတ်ရုံရှည်ကြီးမှာ ကြယ်သီးတွေ အပြည့်အစုံ တပ်ထားပြီး ခါးမှာ လည်း ပဝါချည်ထားပါတယ်။ သူ့ဆံပင်တွေ က ဖြူနေပြီး အသားအရေ ကတော့ နီစပ်စပ်ပါ။ ကြည်ညိုချင် စရာ သူ့ရုပ်သွင် လက္ခဏာကြောင့် ကျွန်မကို ကူညီပါလို့ တောင်းပန်ကြည့်ပါတယ်။ ကူညီမယ့် အစားသူက ကျွန်မကို ပြန်သွားခိုင်းပါတယ်။

“ဒီကိစ္စက စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်သွားပြီး ဖိနပ်တစ်ရန်ဝယ်၊ စီးပြီးတော့မှ မလိုချင်တော့ဘူးလို့ ပြောလိုရတဲ့ ကိစ္စမျိုး မဟုတ်ဘူး။”

“ဒါပေမယ့် ဘုန်းဘုန်းရယ် ကျွန်မကိုယ်တိုင်က လက်ထပ်ချင်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်မကို အတင်းအကျပ် လက်ထပ်ပေးခဲ့ကြတာ၊ ပြီးတော့ဘုရားကျောင်းမှာ လက်ထပ်ခဲ့ရတာ လည်း မဟုတ်ပါဘူး။”

“အဲဒါကိုက မင်းရဲ့ ပထမဆုံးအမှာ ပဲ၊ ဘုရားကျောင်းမှာ မဟုတ်ရင် လက်ထပ်တာကို လက်မခံရဘူး၊ အပြင်မှာ လက်ထပ်ရင်လည်း ဒီလိုထွက်သွားလို့မရဘူး၊ မင်းဟာလက်ထပ်ထားတဲ့ အိမ်ထောင်သည် တစ်ယောက် ၊ အဲဒီ တော့ အိပ်ပြန်ပြီး အိမ်ထောင်ရှင်မ တစ်ယောက် အ ဖြစ် ဆက်နေပါ ...”

ကျွန်မ စိတ်ပျက်သွားတယ်၊ ဘုရားကျောင်းကပါ ကျွန်မနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေမှတော့ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မလွတ်မြောက်နိုင်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ တစ်ခုတည်းသော

မျှော်လင့်ချက်က ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီး။ အိမ်ပြန်ရမယ့်ဘတ်(စ)ကား လွတ်သွားတာကြောင့် အချိန်တော် တော် ကြာ အောင် မိုးရွာထဲမှာ ပဲ လမ်းလျှောက်လာခဲ့တာ။ နောက်ဆုံးမှာ ပရိတ်တက်စတင့် ဘုရားကျောင်းတစ်ခု ကို ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ ဘုရားကျောင်းထဲမှာ ကျွန်မမျက်စိတွေ ကျွတ်ထွက်မတတ် ငိုမိတယ်။ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ မှီခိုအားထားလို့ မရနိုင်သလို ဘယ်သူ့ကိုမှ လည်း ယုံကြည်လို့ မရတော့ပါ ဘူး။

အဲဒီအတွဲ :ကြောင့် ကျွန်မတော် တော် စိတ်ကျ သွားပါတယ်။ အိမ်မှာ လုပ်မြဲတိုင်း အဝတ် တွေ လက်ပေါက်ပြဲအောင် လျှော်ရင်း ဟိုလူကြီး ဘယ်အချိန်ရောက်လာမလဲဆိုတာကိုပဲ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ စောင့်နေရပါတော့တယ်။ အဝတ်တွေ လျှော်နေစဉ် အတောအတွင်း :မှာ ကျွန်မအတွက် စိတ်ဖြေစရာ တစ်ခု ကတော့ မီးဖိုခန်းထဲက စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ သစ်သားရေဒီ ယိုကလေးပါပဲ။ ဒီရေဒီယိုကလေးကနေ “ပေါ(လ)ဟာဗေး”က သူရဲကောင်းတွေ အကြောင်းအဖိနှိပ် ခံတွေ လွတ်မြောက်မှု အကြောင်းတွေ အမြဲအသံလွှင့် ပြောကြားပါတယ်။ သူ့အသံလွှတ်ချက်တွေ ဟာ ကျွန်မအတွက် သတ္တိမွှေးပေးသလို ဖြစ်ပြီး တစ်ချိန်မှာ ကျွန်မ ဒီပြဿ နာတွေ ကနေ လွတ်မြောက်စေရမယ် ဆိုတာ ယုံကြည်မှု ပြင်းထန်စေပါတယ်။

ရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ်မှာ လုပ်ရတာ က အချိန်ပိုင်းအလုပ်ပဲ။ အခွန်နုတ်တာနဲ့ မစ္စစ္စဖောင် လာကို ပေးတာနဲ့ဆိုရင် တစ်ပတ်မှာ ဆယ်ဒေါ်လာပဲ ကျွန်မအတွက် ကျန်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီမြို့ မှာ အကောင်းဆုံး အဝတ်အထည်တွေ ရောင်း :တဲ့“ဆီ(လ)ဗာစတိန်း” စတိုးဆိုင်ကြီးမှာ အလုပ် သွားလျှောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက် အကောင်းဆုံး အဝတ်အထည်တွေ ရွေးချယ်ဝတ်လိုက်ပါတယ်။ လက်မပါဘဲ ချုပ်ထားတဲ့ လိုင်နာသားအင်္ကျီအနက် အပေါ်က အဖြူရောင် ဂျက်ကတ်ထပ်ဝတ်၊ အဖြူရောင် အိတ်ကို ကိုင်လိုက်ပြီး ကျွန်မ ပထမဆုံး ကိုယ်ပိုင်ဝယ်ထားတဲ့ အဖြူရောင် ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ကို စီးလိုက်ပါတယ်။ အဖြူရောင် လက်အိတ်စွပ်လိုက်တော့ ကျွန်မ လက်က ဒဏ်ရာ တွေ မပေါ်တော့ဘူးပေါ့။ ကျွန်မရုပ်ကို ရင့်အောင်ဖန်တီးလိုက်တာပါပဲ။ ဒါမှလည်း စတိုးဆိုင်က သူတို့နဲ့ သင့်တော် တယ်လို့ ထင်တော့မပေါ့။ အဝတ်အစားအားလုံး ကျွန်မလုပ်အားခနဲ့ ဝယ်ခဲ့တာပါ။ တယ်တော့ ကျွန်မ

လွတ်မြောက်ရေး အတွက်ငွေစုချင်တာပါ။ ဒါပေမယ့် အဝတ်သစ်
သစ်လွင်လွင်ဝတ်ခြင်းကလည်း စိတ်ဓာတ်မြင့်တက်စေတယ် မဟုတ်လား။
ခုလိုဝတ်လိုက်တော့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မယုံကြည်မှု အပြည့်အဝ ရှိသွားတယ်။

စတိုးဆိုင်ထဲ ခပ်ရဲရဲဝင်သွားပြီး အလုပ်တစ်ခု ရနိုင်မလားလို့ စုံစမ်းလိုက်တယ်။
ကံကောင်းချင်တော့ ကျွန်မ အင်တာဗျူး ဝင်ရမယ့်သူက ဆိုင်မန်နေဂျာအမျိုး
သား“ဖီ(လ)ဖစ်(ရှ)မဲ (န)” ဆိုသူ ဖြစ်နေတယ်။ တကယ်လို့ မိန်းမ တစ်ယောက် သာ အင်တာဗျူး
လုပ်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မ လိမ်တာတွေ ပေါ်နိုင်တာပေါ့။ ဖီ(လ)က ရုပ်ရှင်မင်းသား
တိုင်ရွန်းပါဝါနဲ့တူတယ်။ သူက ကျွန်မရုပ် ရည်ကို သဘောကျပေမယ့် အသက်အရွယ်ကိုတော့
သဘောမကျဘူး။ သူက အံ့ဩသွားသလို မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်လိုက်ပေမယ့် ကျွန်မကို
အလုပ်တစ်ခုတော့ ပေးလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မအလုပ် ကဆိုင်ရှေ့ရှိကော့(စ)ထဲမှ အလှပြ
ပြင်ဆင်တာတွေ ကို တာဝန်ယူရပါမယ်။

ရုပ်မြင်သံကြားစတိုးဒီယိုဘက်ကလည်း မင်းသား“မောရီးတူမီ”ကကျွန်မကို
ပေါ်ပေါ် ထင်ထင်ပွဲထုတ်ချင်လာတယ်။ မစ္စတာမောရီးက ရုပ်ချောတယ်၊ ဆံပင်ကောင်းပြီး
အသံကလည်း ရေဒီယိုက အသံလွှင့်ကြေညာတဲ့သူရဲ့ အသံမျိုး အောင်မြင်တယ်။
သူတကယ်ဝါသနာပါတာက ဓာတ်ပုံ။ ဒါကြောင့် ကင်မရာတစ်လုံးနဲ့ အမြဲတမ်း
ဓာတ်ပုံရိုက်နေတယ်။ ကျွန်မ သူ့အနစ်သင်္ကေ ဆုံး ပစ်မှတ်ပါပဲ။ ကျွန်မလှည့်ကြည့်လိုက်တိုင်း
သူ့ကင်မရာ မီးပွင့်သွားတာချည်းပဲ။ သူက ကျွန်မကို အခကြေးငွေယူတဲ့ ကိုယ်ဟန်ပြမယ်
လုပ်စေချင်တယ်။ ကျွန်မကလည်း စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံတလေ
ဟိုလူကြီး တွေ သွားမှဖြင့် . . . ။ ရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ်မှာ ကျွန်မ ဝင်ပါတာကိုက တော်
တော် ကြီး စွန့်စားရာရောက်နေပြီ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မသိတယ်။ ဒီလူကြီးက ဘယ်တော့မှ
တီဇွန်ကြည့်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ ဓာတ်ပုံဆိုရင်တော့ တစ်နေရာမှာ တွေ့ သွားနိုင်တယ်လေ။

ကရတာ ပျော်စရာကောင်းပါတယ်။ ကျွန်မကကိုယ်ပိုင်ကနည်း ကဟန်တွေ ကို
သီချင်းနဲ့ အံဝင်အောင် ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ ကတာပဲ။ ဝတ်ရုံပြာကြီးတလွင့်လွင့်နဲ့ ကတာလည်း
ရှိရဲ့ ။ ကင်မရာ အထူးပြုလုပ်ချက်နဲ့ ရိုက်ကူးထားတဲ့ မီးတောက် မီးလျှံတွေ ကြားက

အကလည်းရှိရဲ့၊ ကောက်ရိုးနဲ့လုပ်ထားတဲ့ စတတ်ကို ဝတ်ပြီး ဟာဝေယံအကလည်း ကရတာပဲ။ လေရဟတ်အကြီး ကြီးကိုသုံးပြီး အချစ်သီချင်းတစ်ပုဒ်နဲ့ ရုရှားဘဲလေးအကဆန်ဆန်လည်း ကရပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ ကျွန်မ တာဝန်ချိန်ကုန်ဆုံးလို့ စတိုဒီယိုက ထွက်မယ်အလုပ်မှာ ဝတ်ကောင်း စားလှတွေ နဲ့ အရေး ပါ အရာရောက်ပုံရတဲ့ လူတစ်စု စတိုဒီယိုကို ရောက်လာကြပါတယ်။ အဲဒီ အထဲက ထပ်ပြောင်ပြောင်နဲ့ အသက်ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်လောက်ရှိမယ့် လူကြီး တစ်ယောက် က ကျွန်မနဲ့သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ပေးပါတယ်။ “ဂျမ်း(စ)နိုး”တဲ့။ ရုပ်မြင်သံကြား ဌာနကို တည်ထောင်ခဲ့တဲ့ ပိုင်ရှင်လည်း ဖြစ်၊ ဥက္ကဌလည်း ဖြစ်ပါသတဲ့။ နိုးက လွီစီယားနားရဲ့ ဂါဗနာဟောင်းလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ သူကကျွန်မ အစီအစဉ်ကို ကြည့်ခဲ့တဲ့အကြောင်း၊ ကျွန်မ ကတာကို သဘောကျကြောင်း ပြောတယ်။ နိုးက ကျွန်မအနေနဲ့ သူတို့ကျင်းပမယ့် နိုင်ငံရေး သမား များ ဂုဏ်ပြုပါတီပွဲတစ်ခုမှာ ကပေးပါတဲ့။ ပါတီက မွန်ရီးမြို့ ရဲ့ မြောက်ဘက်တစ်နေရာ မစ္စစ္စပီနဲ့ နယ်စပ်မှာ ရှိပါတယ်။ ကျွန်မ ငြင်းလိုက်ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် နိုးက အားနာစရာ ဖြစ်နေတာကြောင့် အားစေးမိနေသူလို ဖြစ်သွားပြီး လက်ခံလိုက်မိပါတော့တယ်။ အိမ်အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ကျွန်မ ကြောက်နေမိတယ်။ ကျွန်မ ထွက်ပြေးရမလား။ ဘယ်သူမြင်သွားမလဲ။ ဟိုလူကြီး ကျွန်မလုပ်တာတွေ သိသွားမှာ လား။ သူလည်း အဲဒီ ပွဲမှာ ရှိချင်ရှိနေမှာ ပေါ့။

ဘယ်လိုပဲ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်။ ကျွန်မပေးထားတဲ့ ကတိကိုတော့ တည်ရတော့မယ်။ မစ္စတာနိုးက ကျွန်မအလုပ်ရှင်၊ ဒီအလုပ်ကို ကျွန်မသဘောကျတယ်။ ဆက်လုပ် ချင်သေးတယ်။ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ကြည့်တော့လည်း ကျွန်မမှာ ရွေးစရာ တခြား ဘာရှိလို့လဲ။ ကျွန်မ ခူးထောက်ပြီး ဘုရားသခင်ထံကို ဆုတောင်းမိတယ်။ ငိုလည်း ငိုမိတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ တော့ ဘုရားသခင်က မမျှော်လင့်တဲ့ဘက်က အဖြေပေးလိုက်တယ်။ ဒီပါတီပွဲဟာ ကျွန်မဘဝကို လုံးဝဥဿ ပြောင်းလဲသွားစေခဲ့ခြင်းပါပဲ။

(လူစီက အလုပ်နှစ် ခုကြားမှာ သူ့ဘဝ မြှုပ်နှံထားခဲ့ပုံကို ပြောပြတော့ ကျွန်တော်

က အလုပ်လုပ်ခဲ့ပါတယ်ဆိုတဲ့ မွန်ရိုးမြို့ ကို သွားပြီး လူတော် တော် များများ ကို အင်တာဗျူး လိုက်လုပ်ရပါတယ်။ လူစီရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူတွေ ပေါ့။ KNOE ရုပ်မြင်သံကြားဌာနက လူတွေ ကတော့ လူစီဟာ Mr.Musicဆိုတဲ့ အစီအစဉ်မှာ ပါဝင်ကပြတဲ့ မိန်းကလေး ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ထက် ပိုပြီးမသိကြပါဘူး။ စတိုးဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာ လုံးဝမသိကြပါဘူး။ စတိုးဆိုင်မှာ လုပ်ခဲ့ဖူးသူတွေ ကို သွားတွေ ကြည့်တော့ လူစီကို မှိတ်မိကြတယ်။ ဒါပေမယ့် လူစီဟာ ရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ်က ကချေသည်ကလေးလည်း ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ခုမှ သိလိုက်ကြရ တော့ အရမ်းအံ့သြသွားကြပါတယ်။ (ဒီကဏ္ဍကလည်း ခြောက်လလောက်ပဲ လွှင့်ထုတ်ခဲ့တာပါ။) အဲဒီ တော့ လူစီဟာ အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်တယ်၊ ကလေးတွေ ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ သိဖို့ ကတော့ ဝေးရောပေါ့။ “ဆီး(လ)ဗာစတိုး” ဆိုင်လည်း မရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် လူစီကို အလုပ်ခန့်ခဲ့တဲ့ ဖီ(လ)ဖစ်(ရှ)မဲ(န) ကတော့ လူစီကို ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိဆဲပါ။

“အဲဒီ ကောင်းမလေးက သိပ်လှတယ်၊ခြွင်းချက်မရှိ၊ ပြောစရာ မလိုလောက်အောင်ကို လှပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူကလေးက သေးသေးကွေးကွေးကလေး၊ သူနဲ့ သက်တူရွယ်တူ မိန်းကလေးတွေ အားလုံးထက် ဉာဏ်ထက်မြက်တယ်၊ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားတတ်တယ်၊ သူ့အကြောင်း ဘယ်သူမှ သိခွင့်မရအောင် နေနိုင်ခဲ့တယ်”လို့ပြောပြတယ်။

Mr Musicအစီအစဉ်က မစ္စတာတူမီ ကတော့ ရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ်ကို ကျောခိုင်းသွား ချိန်မှာ Shreveport ကိုရွှေ့သွားတယ်။ အဲဒီ မှာ သူဝါသနာပါတဲ့ ဓာတ်ပုံပညာကို ပညာရှင် တစ်ယောက် အနေနဲ့ ရိုက်ကူးနေရင်း ၁၉၇၉ ခုနှစ် က ကွယ်လွန်သွားလို့ ကျွန်တော် နဲ့ မတွေ့ လိုက်ရဘူး။ ဒါပေမယ့် ပါတနာ မာယက်တာရူး (စ)နဲ့ တွေ့ တော့ မစ္စတာတူမီ တီဗွီမှာ အလုပ်လုပ်စဉ်ကာလက ရိုက်ခဲ့တဲ့ လူစီဓာတ်ပုံများ စွာ အကြောင်း သူသိနေတယ်။ ပုံပေါင်းများ စွာ သေတ္တာထဲထည့်ပြီး ရုံးခန်းနောက်မှာ သိမ်းထားတာကို “အဲဒီ ကချေသည်မလေးလူစီပုံတွေ ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မှိတ်မိနေတယ်၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီကောင်းမလေးက မင်းသမီး’Cyd Charisse’

နဲ့တူလို့”လို့ ပြောပြပါတယ်။ ကံဆိုးချင်တော့ တူမိရဲ့ ဇနီးသည်က တူမိ ကွယ်လွန်သွားတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ပုံတွေ အားလုံး ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပါတယ်။)

*